

PRAXA 1.

În numele Domnului și Stăpânului, Iisus Hristos, adevăratului Dumnezeu al nostru, în timpul domniei preaevlavioșilor și iubitorilor de Hristos Împărați ai noștri, Constatntin și mama lui Irina, în al optulea an consulatului lor, în ziua a opta al calendelor de octombrie, al unsprezecelea indiction, s-a adunat sfântul și ecumenicul sinod, convocat, cu mila (milostivirea) lui Dumnezeu și după evlavioasa (cucernica) poruncă a acelorași de Dumnezeu păziți (ocrotiți) împărați, în slăvita mitropolie a Niceei, în regiunea Vifiniei. S-au adunat: Petru, preacinstitul protopop (protoprezbiter) al sfințitei biserici a sfântului apostol Petru în Roma, și Petru, prearespectabilul preot, monah și egumen (stareț) a vrednicei de laudă mănăstire a sfântului Sava din Roma, reprezentantul preafericitului și preasfințitului Adrian arhiepiscopul Romei antice; Tarasie, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop remarcabilului (preadistinsului) Constantinopol, noii Rome; Ioan și Toma, preacinstiții preoți, monahii și păstrătorii (apărătorii, locuțiitorii) apostoliceștilor catedre de orient (răsărit), Agapie, episcopul Cezareii Capadociei, Ioan, episcopul Efesului, Constantin, episcopul Constanției, care este pe insula Cipru; Nicolai, episcopul Cizicului, Eufimie, episcopul Sardiei, Petru, episcopul Nicomidiei, Stavrachie, episcopul Halcidiei, Ilie, episcopul Cretei, Epifanie, diaconul bisericii Cataniei, care ocupa locul lui Toma, arhiepiscopul Sardiniei, monahul Ioan, care ocupa locul lui Nichifor, episcopul Dirahiei, Daniil, episcopul Amasiei, Nicolai, monahul și starețul mănăstirii numite апрскою Aprscă, care a ocupat locul mitropolitului Tdanului: Constantin, episcopul Gangriei, Nichita, episcopul Clavdiopolului, Teofilact, diaconul și locuțiitorul mitropoliei Stavropolului, Eustratie, episcopul Laodiciei, Mihail, episcopul Siandului, Constantin, episcopul Pergului, Anastasie, episcopul Nicopolului Epirului antic, Hristofor, episcopul Fasidiului, Teodor, episcopul Selevchiului, Vasilie, episcopul Sgleului, monahul Nicolai, locuțiitorul mitropoliei Mochisiului, Manuil, episcopul Andrianopolului Fraciei, Constantin, episcopul Rigiei, monahul Chiril, care a ocupat locul lui Nichita, episcopul Gotfsolui, Teodor, episcop Cataniei, Ioan, episcopul Tavromeniului, Gavidios, episcopul Mesinului, Teodor, episcopul Panormului, Ștefan, episcopul Vivonului, Constantin, episcopul Leontinei, Teodor, episcopul Tavrianului, Hristofor, episcopul Sfânt-Chirdacului, Teotim, episcopul Trocaliei, Teofan, episcopul Liliviei, Teodor, episcopul Tropăului, Serghie, episcopul Nicoteriei, preotul Galaton, care a ocupat locul lui Ștefan, episcopul Siracuziei, Teodor, episcopul Viziei, Mavrian, episcopul Pompeiopolului, preotul Grigorie, care a ocupat locul episcopului Smirnei, episcopul Leontopolului, Eustratie, episcopul Anamiiului, Petru, episcopul Ghermiului, Ioan, episcopul Arcadiopolului, Sisanie, episcopul Pariului, Epifanie, episcopul Miletului, Grigorie, preotul și locuțiitorul episcopiei Nicopolului, Nichita, episcopul Priconisului, Eustratie, episcopul Mefimisului, Lev, episcopul Chiului, Ioan, episcopul Aprului, Teofilact, episcopul Chipsalului, Teofan, episcopul Sugdaiului, Lev, episcopul Mesimvriului, Ioan, episcopul Nisiei, Gheorghe, episcopul Fermelor Împărătești, Gheorghe, episcopul Camulianului, Satirih, episcopul Chischiriului, Constantin, episcopul Mastavrului, Gheorghe, episcopul Vriulului, Teodosie, episcopul Nisiei, Teofilact, episcopul Traliei, Vasilie, episcopul Magneziei aneliiscop, Ignatie, episcopul Prinului, Sava, episcopul Aneului. Vasilie, episcopul Magneziei măandorene, Grigorie, episcopul Paleopolului, Teofan, episcopul Caloului, Leontie, episcopul Algizului, Nicodim, episcopul Sevgaziei evaziene, Licast, episcopul Varetului, Teofilact, episcopul Ipepului, Eustatie, episcopul

Erifreului, Teofan, episcopul Levedului, Stratonic, episcopul Chimului. Teofan, episcopul Timisului, Cozma, episcopul Mirinului, Olvian, episcopul Eleiului, Pard, episcopul Pitanului, Vasilie, episcopul Pergamului, Vasilie, episcopul Atramiului (Adramitiului), Marin, episcopul Atandriului, Ioan, episcopul Asiului, Lev, episcopul Fochiului, Nichifor, diaconul și locușitorul Gargarului, Constantin, diaconul și locușitorul Agaiului, Teognid, locușitorul orașului Sion, Teofilact, locușitorul Tiului (Teiului), Ioan, episcopul Rădetului, Ioan, episcopul Papiului, Melchisedec, episcopul Caliopolului, Lev, episcopul Maditului, Sisinie, episcopul Zurulului, Teofilact, episcopul Hariopolului. Toma, episcopul Taoniului (Daoniului), Grigorie, episcopul Teodoropolului, Sisinie, episcopul Halchidei, Ioan, episcopul Vriseului, Veniamin, episcopul Lizichiului, Constantin, episcopul Iuliopolului, Petru, episcopul Asponului, Sinezie, episcopul Chinului, Teofil, episcopul Anastasiopolului, Lev, episcopul Minzului, Antim, episcopul Verinopolului, Spiridon, episcopul Chirfiei, Eustratie, episcopul Solului, Teodor, episcopul Chitiului, Gheorghe, episcopul Triumfulului. Alexandru, episcopul Amafutului, Mihail, episcopul Meletipolului, Teodor, episcopul Ghermului, Vasilie, episcopul Adranufirului, Lev, episcopul Pimaniului (Pomaniului). Simeon, episcopul Ocului, Strategie, episcopul Dardanului, Ioan, episcopul Lampascalui, Teodot, episcopul Palăiului, Nichita, episcopul Ileiului. Lev, episcopul Troadului, Teodor, episcop Avidului, Anastasie, episcopul Tripolului, Lev, episcopul Traculului, Ștefan, episcopul Salului, Ioan, episcopul Tavalului, Ștefan, episcopul Silangiului (Silandiului). Ioan, episcopul Setului, Teofan, episcopul Mioniului, Licast, episcopul Filadelfiei, Mihail, episcopul Traliei, Grigorie, episcopul Gordului, Ioan, episcopul Daldului, Eustatie, episcopul Orcanului, Teopist, episcopul Ermocapeliului, David, episcopul Elenopolului, Chirion, episcopul Lofului, Teofilact, episcopul Apoloniadului, Constantin, episcopul Cezareii vifiniene, Gheorghe, episcopul Vasinopolului, Lev, episcopul Aristului, Nichifor, episcopul Adranului, Vasilie, preotul și locușitorul Daschidiului, Nichita, episcopul Melului, Neofit, episcopul Gordoservului, Leontie, episcopul Linoului, Lev, episcopul Auspendului, Ioan, episcopul Etenului, Lev, episcopul Aminului (Amisului), Constantin, episcopul Zelului, Marian, locușitorul Zalihsiei, Grigorie, episcopul Sinopolului, Gheorghe, episcopul Nicopolului de sus, Constantin, episcopul Sasimului, Grigorie, episcopul Amastrului, Iraclie, episcopul Iunopolului, Nichita, episcopul Dadvrului, Teofan, episcopul Sorului, Teofil, episcopul Prusiadului, Constantin, episcopul Cratiului, Nichita, episcopul Adrianopolului, Ioan, episcopul Iracliei Pontului, Teodor, episcopul Comanului, Nichita, episcopul Rizeului, Nichifor, episcopul Claneului, Lev, episcopul Trocnadului, Lev, episcopul Coridalului, Anastasie, episcopul Patarului, Gheorghe, episcopul Nisiei, Ștefan, episcopul Aracului, Teodor, episcopul Pinarului, Nicodim, episcopul Sidimului, Gheorge, episcopul Uniandului, Constantin, episcopul Candiviului, Stavrachie, episcopul Zenonopolului, Leontie, episcopul Limirului, Ștefan, episcopul Cavnului, Constantin, episcopul Tliului, Constantin, episcopul Comvului, Petru, diaconul și locușitorul Oricandului, Ioan, diaconul și locușitorul Fasilidului, Teofilact, diaconul și locușitorul Cariului, Grigorie, episcopul Chivirului, Vasilie, episcopul Tavsului, Dorotei, episcopul Neapolului, Constantin, episcopul Alabandului, Grigorie, episcopul Iracliei, David, episcopul Iasului, Grigorie, episcopul Milavului, Serghie, episcopul Veghiliului, Ioan, episcopul Mindinului, Stavrachie, episcopul Stadiului, Grigorie, episcopul Stratonichiului, Antim, episcopul Ilarimului, Teofilact, locușitorul Amazonului, Nichita, locușitorul Galicarnanului, Mavrian, locușitorul Cheramiei, Teodosie, episcopul Honului, Mihail, episcopul

Heretopului, Pantoleon, episcopul Velentiului, Gheorghe, episcopul Peltului, Hristofor, episcopul Atanasului, Lev, episcopul Evmeniului, Pavel, episcopul Acmoniului, Grigorie, episcopul Timenufirului, Lev, episcopul Treanopolului, Lev, episcopul Aleiului, Nichifor, episcopul Lundului, Gheorghe, episcopul Apiului, Constantin, episcopul Evharpiului, Mihail, episcopul Ierapolului, Nichita, episcopul Nacoliului, Hristofor, episcopul Proviului, Nicolai, episcopul Fitiului, Teofilact, episcopul Chinavirului, Nichita, episcopul Augustopolului, Constantin, episcopul Cotuatului, Gheorghe, episcopul Midaiului, Teofilact, economul și locuitorul Ghipului, Ștefan, însărcinat (împuternicit) din partea Otrului, Ioan, împuternicit din partea Hectoriului, Constantin, episcopul Amvladului, Epifanie, episcopul Pertului, Sisinie, episcopul Filomeliului, Mihail, episcopul Papului, Teodosie, episcopul Sagalaiului, Sisinie, episcopul Apameii chivotene, Constantin, episcopul Conanului, Nichifor, episcopul Adadului, Petru, episcopul Tiasului, Lev, episcopul Varului, Petru, episcopul Selevciei pisidiene, Lev, economul și locuitorul Sozopolului, Marian, episcopul Magidului, Pavel, episcopul Atamiului, Nichifor, episcopul Flongului, Leontie, episcopul Siviliului, Manzon, episcopul Pracanului, Teodor, episcopul Ghermanicopolului, Eustatie, episcopul Velepderului, Sisinie, episcopul Sicului. Zaharia, episcopul Cardavundului, Sisinie, episcopul Musvadului, Eustatie, episcopul Lamei, Teofilact, episcopul Zenopolului, Constantin, episcopul Dalisandului, Anastasie, episcopul Lavzandiei, Macarie, episcopul Arcandiei.

Adunați în sfințita mare biserică, numită Софийскою Sofistă, ei au stat în fața preasfințitului amvon al bisericii. La sinod de asemenea au fost prezenți preaslăviții și preadistinșii (remarcabili) demnitari, și anume: Petrona, preaslăvitul consul, patricianul și conducătorul (șeful) de Dumnezeu ocrotitei împărăteștii sinodii, Ioan, împărătescul остиарий și logofetul militar, iar la fel (egal) și preacinstiții arhimandriții egumeni (stareți) și monahi. Când a fost pusă în fața lor sfânta și preacinstita Dumnezeiasca evanghelie, preacinstiții episcopi ai insuei Sicilia au spus: „considerăm pe deplin (cu totul) cuviincios acestui sfânt și ecumenic sinod și vrednic de lucrul (treaba) lui, ca președintele, preasfințitul arhiepiscop împărătescului Constantinopol, noei Rome, să facă o decentă apreciere (judecată) referitoare la întrebările, care au să fie obiectul următoarelor cercetări (examinări, studii), și să deschidă ușile pentru dezbateri (discuții).

Sfântul sinod a spus: „să fie în armonie (conformitate, concordanță) cu cererea (cerința) preasfințiților episcopi”.

Tarasie, preasfințitul și preafericitul patriarh al Constantinopolului, a spus: „acum, este timpul potrivit pentru a arăta (indica) la acel proorocesc glas, pe care noi des îl auzim la citirea evangheliei: căile cele strâmbe se vor face drepte și cele colțuroase, drumuri netede (Luc 3:5, Isaia 40, 4). Când orice crează Dumnezeu, atunci lucrul merge cu totul (pe deplin) reușit; pentru că voii lui Dumnezeu nimeni nu e în stare să se împotrivescă. Chiar dacă, după viclenia vechiului răului vrăjmaș, care dorește permanent să clatine (zguduie) și să aducă în tulburare pe sfânta biserică catolică, anul trecut în prima zi a lunii august, în ocrotitul de Dumnezeu și împărătescul oraș, la deschiderea, sub președenția noastră, a sinodului în cinstita biserică a trâmbișilor sf. Duh, adică în biserica sfinților și atotslăviților apostoli, a intrat în tulburare o numeroasă mulțime de popor, plină de mânie și furie, și vrut (dorit) să pună pe noi mâinile; dar noi am fost izbăviți de aceasta de mâna Dumnezeiască, cu toate că, în alianță cu mulțimea au fost și unii din episcopii, numele cărora ușor ar fi fost de enumerat; dar noi binevoitor vom evita aceste nume, ca tuturor cunoscute. Și un anumit timp s-a părut, că răzvrățiții (rebelii) au luat de la noi

posibilitatea de a exprima și valida evlaviosul cuvânt al adevărului; dar conduși (îndrumați) de Dumnezeu preablânzii noștri împărați, ca apărători ai ortodoxiei și persecutorii necuviinței, nu au dat și nu dat somn ochilor веждам genelor lor dormitare până atunci, până când iarăși nu vor restabili unitatea în cortul скинии Dumnezeiesc, adică în bisericile Lui și nu vor aduce ei pace. Pentru aceasta cu voia și bunăvoința lui Dumnezeu ei iarăși ne-au adunat pentru același motiv (prilej). Dar recunoaștere pentru asemenea bunuri să le primească ei de la, Atotîmpăratul nostru Hristos, care e în stare (puternic) multiplu să le răsplătească. Deci să-L chemăm, sfințiți bărbați, în ajutor și, avînd în pieptul nostru frica Lui, iar în amintire (memorie) judecata viitoare, să încingem чресла minții noastre cu adevărul și, imitînd în totul apostolilor, vom săvârși (petrece) judecata nepărtinitor, ca fără oarecare întârziere să dezlăcuim orice inovație și să distrugem orice ambiguitate (necuviință) și orice exagerare, ca adăugate în pâinea curată, potrivnice adevărului și vrăjmășești (dușmănoase) Bisericii pleavă (neghină). Acea, ce biserica are după tradiție (predanie), nu este împreună „și da și nu”, dar după adevăr este – „da” și va rămîne nevătămat și neclintit (de neînduplecat) pentru un timp veșnic (veșnicie); pentru că nu este mincinos Cel ce a înștiințat: *porțile iadului nu o vor birui (pe Biserică)* (Mat. 16:18). Și fie (lasă), - dacă noi suntem convinși, că aceasta este plăcut lui Dumnezeu, - să se prezinte cei ce s-au împotrivit adevărului anul trecut. Dacă ei au ceva de contrazis (reproșat) sau de spus ceva în apărarea lor, atunci să spună; pentru că în acest mod obiectul cercetării se va lămurii.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Constantin, care se afla pe insula Cipru, a spus: „dacă este plăcut acestui sfânt și ecumenic sinod, atunci, în conformitate cu cele spuse de preasfințitul și preafericitul patriarh Tarasie, să se prezinte înaintea feței acestui sfânt și ecumenic sinod preafericiții episcopi, învinuiți în acest caz”.

Sfântul sinod a spus: „lasă-i să intre”. Și suspomeniții episcopi au intrat. Când însă ei au intrat, atunci preaslăviții demnitari au spus: „preaonorabilii (preacinstiții) noștri suverani (împărați) au poruncit ca să se trimită la tot sfințitul sinod al vostru vrednică de citit supremă scrisoare. Deci, ascultați-o”.

Sfântul sinod a spus: „să întărească Dumnezeu împărăția (domnia) glorioșilor (vitejilor) noștri suverani”. Și preaslăvitul secretar Leontie a luat în mâini această cucernică supremă scrisoare și a început să o citească.

Suprema scrisoare. Constantin și Irina, drept credincioșii împărați romani, sfințiților episcopi, adunați la sinodul din Niceea potrivit evlavioasei porunci a împărăteștei noastre puteri.

„De sine fiitoare (stătătoarea) Înțelepciune a lui Dumnezeu și Tatăl, Domnul nostru Iisus Hristos, adevăratul Dumnezeu nostru, S-a arătat în trup și cu a sa mare și dumnezeiască pronie ne-a eliberat din plasele idolatriei (închinării la idoli), îmbrăcându-Se în firea noastră, a înnoit-o cu ajutorul *Celui de o ființă* al Său Duh, și, făcîndu-Se primul (întâiul) arhieru, El și pe noi, sfințiți bărbați ne-a învrednicit cu această numire. Deci El, bunul păstor, a ridicat pe umerii рамена Săi pe oaia rătăcită, care a adăugat omul căzut la turma Sa, la îngereștile și slujitoarele Lui puteri, ne-a împăcat pe noi în Sine Însuși, a distrus zidul (bariera) obstacolului, - vrăjmășia, - cu trupul Său și ne-a dăruit tărîm (câmp) pașnic. Pentru aceasta El propovăduind Evanghelia, spunea tuturor: *Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema* (Mat. 5:9). Deci dorind, ca evlaviosul nostru stat să se învrednicească de acea fericită stare, care ne dăruiește înalta numire (grad) de statutul de fiu, noi ne grăbim ca viața întregului nostru imperiu roman s-

o îndreptăm către pace și bună-înțelegere (armonie). În special noi însă dorim să ne îngrijim de bunăstarea sfintelor biserici Dumnezeiești și prin aceasta să atingem (să ajungem la) desăvârșita unitate a preoților de răsărit, de nord, de apus și de sud. Și cu Dumnezeiasca bunăvoință ei sunt prezenți aici în persoanele locuitorilor lor, care au adus și răspunsurile la epistolele sinodale, trimise de preasfințitul patriarh; pentru că astfel este legea în privința sinoadelor și această lege există din vremuri străvechi în toată biserica sobornicească. – Deci, cu bunăvoința și povața Domnului nostru noi v-am convocat, preasfințiți preoți ai Lui, care introduceți oamenii prin jertfe fără de sânge în legământ (lege) cu El; și să fie hotărârile voastre în conformitate cu hotărârile fostelor (trecutelor, de mai înainte) sinoade ortodoxe și să strălucească tuturor lumina Duhului: pentru că nimeni *nu aprinde făclie*, după cuvântul Domnului, *și o pun sub obroc, ci în sfeșnic, și luminează tuturor celor din casă* (Mat. 5:15). În asemenea mod voi veți urma mai înainte predaei nouă lege de către părinții noștri, - și sfintele biserici Dumnezeiești vor fi în relații pașnice. Noi așa ne bucurăm de adevăr, așa râvnim pentru evlavie, așa ne îngrijim pentru biserică, așa dorim să validăm vechile hotărâri (decizii), că, lăsând ocupațiile cu treburile militare și grijile pentru treburile (lucrurile) politice și punând pentru mine pe prim plan restabilirea păcii în biserica Sobornicească, noi nu am considerat ca efort să convocăm pentru a doua oară sfințitul acesta sinod; fiecăruia dintre voi noi îi dăm dreptul, fără vreo oarecare teamă, să vorbească tot, ce va dori, ca examinarea (cercetarea) subiectului să se poată de produs (executat) cât e cu putință mai amănunțit și ca adevărul să fie lămurit fără vreo oarecare constrângere (silire), să se dezrădăcineze orice divergență între biserici și să ne unească pe noi pe toți unitatea păcii. Când preasfințitul patriarh Pavel, pregătindu-se, după voia lui Dumnezeu, să se lepede de legăturile (lanțurile) de aici și lăsând această viață, să se mute către viața de acolo sau mai bine către Domnul Hristos, a renunțat la episcopie, consacrându-se (dedicându-se) vieții monahale, și când noi l-am întrebat: pentru ce tu faci aceasta? el a răspuns: pentru aceea, că dacă eu voi rămîne pînă la moarte la episcopia acestui ocrotit de Dumnezeu și împărătesc oraș, atunci voi nimeri sub anatema întregii biserici sobornicești, - iar o astfel de anatema alungă (elimină, îndepărtează) în groaznicul (însălmântătorul) întuneric, pregătit pentru diavolul și îngerii lui; - așa cum spun, că aici a fost sinodul, care a tăgăduit (negat) picturalele (frumoasele) icoane, care de către biserica sobornicească sunt apărute, sunt aprobate și acceptate pentru amintirea prototipelor. Aceasta supără (mâhnește) sufletul meu și mă duce la gândul: cum voi evita eu judecata lui Dumnezeu, aflîndu-mă în relații cu astfel de oameni și fiind amestecat (implicat) cu ei”. Aceasta însă el a spus și unora din preaslăviții noștri demnitari și cu o astfel de părere și-a sfârșit viața. Deci, analizînd cu evlavioasa (cucernica) noastră putere împărătească o astfel de groaznică părere și mai înainte auzind de la mulți aceeași nedumerire, noi am început singuri să ne punem întrebarea: ce trebuie să facem?

Și noi din partea noastră am dat cuvântul, că, în timpul hirotoniei noului patriarh imediat va fi pus capăt nedumeririlor. Deci noi am chemat bărbați cu experiență în treburile bisericesti și, chemînd în ajutor pe Hristos Dumnezeu nostru, împreună cu ei am discutat (analizat) întrebarea: cine este vrednic să fie hirotonit pentru sfânta catedră a acestui de Dumnezeu ocrotit și împărătesc oraș al nostru? Toți cu bună-înțelegere și unanim au dat votul pentru Tarasie, care conducea acum în rangul (demnitatea) de protopop (întâiul preot). Atunci noi l-am chemat și i-am comunicat (anunțat) caracterul părerilor noastre și însăși hotărîrea; dar el sub nici un fel nu dorea și nu se hotăra să dea acordul la o astfel de

decizie. Când noi l-am întrebat, pentru ce el nu vrea să fie de acord (să dea consimțământul) la o astfel de alegere; atunci el în răspunsul său prezenta (expunea) la început acel motiv (prilej), că această sfințenie este mai presus decât puterile lui. Dar noi am înțeles, că acesta este doar un prilej spre refuz, și nu ne îndepărtăm (retrăgem) de la acest bărbat, dar continuăm să-l convingem să primească cinul preoției. Atunci el, văzând insistența noastră, ne-a spus (expus) adevărata pricină a refuzului: „privesc eu și văd: întemeiata pe piatra Hristos, Dumnezeu nostru, biserica Lui se împarte (taie) și se sfâșie și noi într-un timp vorbim așa, iar în altul altfel, dar coreligionarii noștri de răsărit încă altfel; cu ei sunt unanimi și creștinii de apus; și noi suntem îndepărtați (rupți) de toți și în fiecare zi suntem antematizați de către toți. Pentru aceasta eu cer, ca să fie convocat sinodul ecumenic, la care să fie locușii (înlocuitorii) cum papei de la Roma, așa și arhierilor de răsărit”. Ascultând o astfel de lămurire, noi am scos acest bărbat în fața prezențelor atunci aici iudeii, preaslăviților noștri demnitari și întregului plăcutului lui Hristos popor. Și în prezența lor el a afirmat aceea, ce și nouă. Ei toți însă, ascultându-l, au primit cu plăcere (politețe) propunerea lui și au început a cere (solicita, ruga) pe iubitoarea noastră de pace și evlavioasă împărătească putere pentru aceea, ca să fie convocat sinodul ecumenic. Și noi am căzut de acord la această rugămintă, mai precis însă a spune: noi v-am convocat (chemat), cu bunăvoința și povața lui Dumnezeu (Dumnezeiască). Și așa cum Dumnezeu v-a chemat deja pe voi din toată lumea, dorind să adopte (decidă) prin voi propria Lui hotărâre, și în fața voastră stă evanghelia, care clar imploră (apelează): judecați drept (cu dreptate); atunci voi stați ferm, ca apărători ai adevărului, și străduiți-vă să tăiați (retezați) orice noutate și orice inovație. Și cum întâistătorul apostol Petru a lovit nebunia robului (Ioan 18) și cu sabia a tăiat (retezat) simțământul (sensibilitatea) auzului iudeu; așa și voi ridicați securea duhului și orice copac, care aduce rodul încăpățînării, divergenței (discordanței) și inovației, sau transplantați-l cu glasul (vocea) vostru de învățător, sau tăiați-l cu o pedeapsă canonică și trimiteți-l în focul viitoarei gheene, - ca lumea duhovnicească să păstreze trupul bisericii nevătămat și unitar (unic) și să-l întărească cu tradițiile (predaniile) părintești și ca viața întregului nostru popor roman împreună cu pacea bisericii să curgă de asemenea în pace. – Noi am primit o epistolă, trimisă către noi de către Adrian, preasfințitul papă al Romei antice, prin locușii săi, Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu protopop, și Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu preot și egumen. Care și sunt în ședință împreună cu voi: și poruncim, ca ea, în conformitate cu legea sinodală, să fie citită în tot auzul. Și voi ascultați-o cu tăcerea cuvenită, și de asemenea și epistolele, care se cuprind în două caiete și trimise arhierilor și preoților regiunii de răsărit prin Ioan, respectabilul monah și odinioară синкелла secretarul catedrei patriarhale a Alexandriei, și Toma, preotul și egumenul, care și singuri deja se află printre voi; și din aceste epistole veți afla, care este părerea despre subiectul judecării (raționamentului, aprecierii) voastre a bisericii sobornicești”.

Când a fost citită această scrisoare, Sfântul sinod a spus: „să păzească Dumnezeu domnia lor! să le prelungească Dumnezeu anii lor! să le dăruiască Dumnezeu cât se poate mai multe bucurii”!

După aceasta au fost introduși Vasilie, preasfințitul episcop al Ancirului, Teodor al Mirului și Teodosie al Amoreiului. Și când ei au stat în mijlocul (printre) sfântului sinod, Vasilie al Ancirului a spus: „stăpânilor! Pe cât a fost în puterile mele, eu am cercetat întrebarea despre (referitor la) icoane și cu deplină (absolută) convingere m-am adresat

bisericii catolice, în calitatea celui mai mic (prejos) rob al vostru”. Preasfințitul patriarh, Tarasie, a spus: „slavă lui Dumnezeu, care dorește, ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința adevărului”.

Episcopul Ancirului Vasilie după căiețel a citit următoarele: „este o hotărîre bisericească, canonic predată din vremuri străvechi de sfinții apostoli și de urmașii lor, de sfinții părinți și învățători (dascăli) ai noștri, și de asemenea de sfintele și ecumenicile șase sinoade, și de localnicele ortodoxe sinoade, ca cei care se întorc de la orice erezie ar fi la mărturisirea ortodoxă și tradiția bisericii catolice, în scris să renunțe de la erezia sa și tot în scris să mărturisească credința ortodoxă. Pentru aceasta și eu, Vasilie, episcopul orașului Ancira, doresc să mă unesc cu biserica catolică, dau această mărturisire a mea în formă scrisă lui Adrian, preasfințitului papă a Romei antice, și preafericitului patriarh Tarasie și preasfințitelor prestoluri apostolice, adică, al Alexandriei, Antiohiei, și sfântului oraș, și de asemenea și tuturor arhierieilor ortodocși și preoților, și v-o prezint, celor ce ați primit putere după împuternicire (mandat) apostolică. În același timp eu cer pentru mine de la fericirea voastră și îngăduință pentru zăbovirea (amânarea) mea; pentru că trebuia nezăbovind să mă întorc (îndrept) spre mărturisirea ortodoxă, dar aceasta s-a întâmplat datorită extremei mele ignoranțe, lenei și neglijenței (nepăsării) mintale. Pentru aceasta în special (particular) cer ca fericirea să vă rugați, ca și Dumnezeu să-mi facă îngăduință.

Deci cred într-Unul Dumnezeu Tatăl, Atotțiitorul, și în unul Domn Iisus Hristos, Fiul Lui Unul-Născut, și în Duhul Sfânt, Domnul de viață făcătorul, și mărturisesc Treimea Cea de o ființă și de un singur pristol, într-o dumnezeire și putere și forță (tărie) închinată și slăvită. De asemenea mărturisesc tot, în ce constă pronia Unuia din Sfânta Treime, Domnul și Dumnezeu nostru Iisus Hristos, dupăcum ne-au predat aceste sfintele și ecumenicile șase sinoade. Și respingând orice necumpătată eretică (ereticească) cuvîntare, o anatemizez, după cum și ei au anatemizat. Rog pentru apărare (protecție) pe neprihănită Stăpână a noastră pe preasfânta Născătoare de Dumnezeu, sfintele și cereștile puteri și pe toți sfinții, și respectînd sfintele și cinstitele oseminte (moaște) a lor, le sărut și respectuos mă închin lor, fiind încrezut, că primesc de la ele sfințire. Accept de asemenea și cinstitele imagini ale proniei Domnului nostru Iisus Hristos, care S-a făcut om pentru mântuirea noastră, și icoanele neprihănitei Stăpânei noastre și preasfîntei Născătoarei de Dumnezeu, dumnezeieștilor îngerii, și sfinților apostoli, proorocilor și mucenicilor, și tuturor sfinților, le sărut și le dau cuviincioasa lor închinăciune, respingînd și anatemizînd cu tot sufletul și cu tot gândul nehibzuitul sinod adunat, numit al șaptelea, pe care însă oamenii cu gândirea dreaptă (corectă) legal și pe baza canoanelor îl numesc sinod mincinos, ca străin oricărui adevăr și evlaviei; pentru că el grosolan, obraznic și chiar într-un mod ateist, contrar (în ciuda) de Dumnezeu predatelor bisericestilor hotărîri, cuvînta (rostea) niște bârfiri (clevetiri), a predat profanării (insulte) sfintele și cinstitele icoane și a decis scoaterea lor din sfintele biserici Dumnezeiești. La acest sinod au fost prezenți (luat parte): Teodosie, mincinos numindu-se de Efes, Sisinie al Perghinului, cu porecla (epitetul) Pastilos, Vasilie al Pisidiului, poreclit preanecuviinciosul τριχάχος. De deșertăciunea lor s-a molipsit și nefericitul (nenorocitul) patriarh Constantin care le-a urmat. - Și așa iată ce eu mărturisesc și recunosc, și, - martor îmi este Dumnezeu, - anemismele care urmează mai jos le rostesc din simplitatea inimii și cu cugetare sănătoasă. Adversarilor (dușmanilor) creștinilor, adică luptătorilor împotriva icoanelor, anatema! Cei ce aplică (folosesc) cugetările sfintei scripturi, îndreptate împotriva idolilor,

la cultul (venerația) cinstitelor icoane – anatema! Cei ce nu sărută sfințele și cinstitele icoane anatema! Cei ce afirmă, că credincioșii recurg (aleargă) la icoane, ca la dumnezei, anatema! Cei ce numesc sfințile icoane idoli anatema! Cei ce jignesc (atacă, ofensează) și necinstitorilor cinstitelor icoane anatema! Cei ce afirmă, că nu Hristos este Dumnezeuul nostru, dar altcineva ne-a izbăvit de idoli, anatema! Cei ce resping învățătura sfinților părinți și tradiția bisericii catolice și se referă (raportează) la părerile lui Arie, Nestorie și Eutihie, ce nu trebuie să țină de învățătura sfinților părinți și sfințelor sinoade ecumenice și tradiției bisericii catolice, anatema! Cei ce îndrăznesc să spună, că biserica catolică cândva s-a închinat la idoli, anatema! Cei ce spun, că icoanele sunt esența invenției (născorii) uneltirilor drăcești, și nu a tradiției sfinților părinți, anatema! Iată cum și iată ce eu și recunosc! Și afirm din toată inima, din tot sufletul, tot gândul, că dacă eu, - ce să nu fie, - prin diavoleasca seducție (ademenire), în orice timp nu ar fi, benevol (voluntar) sau involuntar (fără voie) voi tăgădui (nega, abandona) de aceea, ce de mine este aici mărturisit, atunci să fiu supus anatemei de la Tatăl și Fiul și Sfântul Duh, și de biserica sobornicească și să fiu lipsit de orice treaptă ierarhică, în conformitate cu dumnezeieștile canoane a sfinților apostoli și respectabililor noștri părinți, eu mă voi proteja de orice мздоимства dare de mită și lăcomie de bani”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „tot acest sfințit sinod înalță slavă și mulțumire lui Dumnezeu pentru a ta această mărturisire, pe care tu ai prezentat-o bisericii catolice”.

Sfântul sinod a spus: „Slavă lui Dumnezeu, Cel ce a unit cele despărțite”. Apoi a fost adus Teodor, preacinstitul episcop al Mirei Licheii, și a spus: „Și eu păcătosul și nevrednicul, după o îndelungată cugetare și amănunțită analizare (discutare), am ales ce e mai bun, și rog pe Dumnezeu și pe sfinția voastră să mă alipiți (adăugați), împreună cu ceilalți, și pe mine păcătosul la sfânta biserică catolică”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „iubitorului de oameni Domnului Hristos plăcut Îi este să primească pe cei ce se căiesc”.

Preaplăcutul lui Dumnezeu Teodor, episcopul Mirei Licheii, a citit din caietele aceași, ce și episcopul Anciriei, și anume: „Este o hotărîre bisericească canonic predată” ș.a.m.d. După terminarea acestei citiri preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „aducem mulțumire lui Hristos Dumnezeuul nostru și pentru preacinstitul episcop al Mirului Teodor”. Eufimie, preasfințitul episcop al Sardiei, a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu, care l-a adăugat la biserica catolică”.

Apoi a fost introdus episcopul Amoriului Teodosie, care a spus:

„ Восвященные preasfințiților și cinstitorii de Dumnezeu stăpânii mei și tot sfințitul sinod! și eu păcătosul și vrednicul de compătimire, rătăcitul rob, care multe rele am vorbit împotriva cinstitelor icoane, înțelgând adevărul, pricepînd și cunoscîndu-mă pe mine însumi, deschis anatemizam și anatemizez aceea, ce în mod irațional învățam în lumea aceasta. Rog și implor pe sfânta adunare a voastră să mă primească și pe mine nevrednicul robul vostru în comuniune cu toți creștinii”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Preacinstitul Teodosie a arătat o mare zdrobire a inimii și este vrednic de primire”.

Sfântul sinod a spus: „este vrednic de primire după sfințele canoane”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Dacă nu este încă ceva, care canonic ar fi interzis (primirea) lui, atunci el este vrednic”.

Și acest Teodosie al Amoriului a citit caietele lui cu următorul conținut:

„Sfântului și ecumenicului sinod Teodosie, cel mai mic dintre creștini. Mărturisesc și recunosc, și accept, sărut și cinstesc mai întâi de toate preacinstita icoană a Domnului nostru Iisus Hristos, adevăratului Dumnezeu al nostru, și scoasa (suprimata) icoană a celei ce fără de sămânță L-a născut a preasfintei Născătoarei de Dumnezeu; și a Ei apărare, a Ei ocrotire și rugăciuni le cer în fiecare zi și fiecare noapte în ajutor mie păcătosului, așa cum ea are îndrăzneală în fața Celui născut din ea Hristos Dumnezeul nostru. Accept de asemenea și icoanele sfinților și atotslăviților apostoli, prooroci și mucenici, părinți și pustnici asceți, și mă închin lor nu ca unor dumnezei, - să nu fie, - dar cu o astfel de înclinație (vocație) și năzuință (aspirație) către ei a sufletului, care am avut-o înainte, eu și acum, din tot sufletul, îi rog pe ei toți să mijlocească pentru mine înaintea lui Dumnezeu, ca El să-mi dea, după a lor mijlocire, să dobândesc milă înaintea Lui în ziua judecății. Mă închin de asemenea și osemintelor a sfinților; le cinstesc și le sărut, că oseminte (rămășițe) bărbaților, care s-au nevoit pentru Hristos și au primit de la El harul săvârșirii tămăduirilor, vindecarea bolilor și izgonirea duhurilor; așa cum biserica creștină, începînd cu sfinții apostoli și părinți, stăpînește (posedă) acest dar și până în zilele noastre. Dar ce se referă la imaginile din biserici, așa eu presupun mai întâi de toate să fie reprezentată icoana Domnului nostru Iisus Hristos și a Sfintei Născătoarei de Dumnezeu, - din orice materie (material): aur, argint, și cu orice culori, ca tuturor să fie cunoscută construirea (pronia) întrupării. – În mod egal consider folositoare și reprezentarea vieții sfinților și atotlăudaților apostoli, prooroci și mucenici, ca ostenele și isprăvile lor să fie cunoscute poporului, mai ales celui simplu, pe scurt să se contureze (în conștiința lui) și să-l învețe. Dacă cu portretele și imaginile împărați, trimise în orașe și sate, iese în întâmpinare poporul cu lumânări și cădelnițe, arătînd respect nu imaginii de pe o scândură acoperită cu ceară, dar Împăratului; atunci cu cît mai mult se cuvine în bisericile lui Hristos, Dumnezeul nostru să reprezentăm icoana Mântuitorului, Dumnezeului nostru, și neprihănitei Lui Maici, și tuturor sfinților și fericitorilor părinți și asceți, cum și Sfântul Vasile spune: „vitejiile, arătate în lupte nu arareori (adesea) reprezentau și istoriografii și pictorii, unii împodobindu-le cu cuvântul, iar alții desenîndu-le (schițându-le) pe tablouri; iar prin aceasta și unii și alții pe mulți i-au întărit la bărbăție”. Tot el în alt loc spune: „Câtă osteneală ai fi întrebuițat tu pentru a găsi și un rugător pentru tine către Domnul”? Și Gură-de-Aur spune: „Harul sfinților nu se curmează (reprimă) prin moarte, nu slăbește odată cu moartea (decesul), dar și după moarte ei sunt mai puternici decît cei vii”. Se poate de arătat o imensă (nenumărată, nemăsurată) mulțime și a altor mărturii. Pentru aceasta și eu vă implor, sfinții lui Dumnezeu, invocînd: am greșit la cer și înaintea voastră; primiți-mă, așa cum Dumnezeu a primit pe cel risipitor, pe desfrânata și pe tâlhar; взыщите găsiți-mă, așa cum Hristos взыскал a găsit oaia cea pierdută, pe care El a luat-o pe umerii Săi, - ca să fie bucurie la Dumnezeu și la îngerii Lui pentru mântuirea și pocăința mea, - cu a voastră, atotșfinți stăpâni, mijlocire. Celor ce nu se închină cinstitelor și sfintelor icoane anatema! Bârfitorilor (hulitorilor) vrednicilor de respect (admirație) și cinstitelor icoane anatema! Celor ce au îndrăznit să respingă și să bârfească cinstitele icoane, sau să le numească idoli, anatema! Clevetitorilor împotriva creștinilor și distrugătorilor (nemicitorilor) icoanelor anatema! Celor, care nu învață sîrguincios tot iubitorul de Hristos popor să se închine cinstitelor, sfîntitelor și vrednicilor de respect (venerație, admirație) icoane a tuturor sfinților, din veacul celor ce au bineplăcut lui Dumnezeu, și cu dragoste să le accepte pe

ele, anatema! Cei ce se clatină cu gândul, și nu cu fermă convingere mărturisesc închinarea cinstitelor icoane, anatema!

Sava, prearespectabilul egumen al mănăstirii studiților, a spus: „după hotărârile apostolice și a sinoadelor ecumenice, el este vrednic de primire”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cei ce odinioară (pe vremuri) au bârfit (hulit) ortodoxia acum s-au făcut apărători ai adevărului”!

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Constantin al Ciprului, a spus: „Multe lacrimi ne-a provocat cuvântarea prearespectabilului episcop al Amoreiului”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „sunteți oare voi de acord iarăși să le întoarceți catedrele lor”?

Prearespectabilii monahi au spus: „Așa cum cele șase sfinte și ecumenice sinoade primeau pe cei ce se întorceau de la erezie, așa și noi îi primim”.

Sfântul sinod a spus: „nouă tuturor acesta ne este plăcut (convenabil)”. Și a fost dat ordin prearespectabilului Vasilie, episcopul Ancirului, și lui Teodor, prearespectabilului episcop al Mirului, și lui Teodosie, prearespectabilului episcop al Amoriului, să ocupe fostele lor funcții și catedre.

Când aceasta a fost făcut, atunci Eufimie, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Sardului, a spus: „Dumnezeu l-a proslăvit pe ortodox”.

Sfântul sinod a spus: „ortodox în comuniune cu sinodul, părintele cu părinții; pe ortodocși Dumnezeu i-a proslăvit”. După ei au fost aduși: Ipatie, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Niceei, Lev, prearespectabilul episcop al Rodosului, Grigorie, prearespectabilul episcop al Pisinutului, Lev, prearespectabilul episcop al Iconiului, Gheorghe, prearespectabilul episcop al Pisidiului, Nicolai, prearespectabilul episcop al Ierapolului, și Lev, prearespectabilul episcop al Carpaților.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „nu știu, ieșind (ținând) din care îndemne (încurajări, stimulări), voi ați ținut o mare conferință, chiar nici în numele Domnului, și de asemenea ați făcut o adunare (întrunire), chiar nici în numele Duhului Lui: anul trecut voi v-ați adunat pe ascuns și tainic și construiți КОВЫ curse împotriva adevărului. Și dacă ați procedat inconștient (din neștiință), atunci arătați pricina unei astfel de neștiințe a voastre; iar dacă voi procedați în puterea unei convingeri mincinoase, atunci arătați-ne (descoperiți-ne) această convingere a voastră, ca să fie ascultată de noi toți. Și acest sfânt sinod, avînd ca susținător (apărător) de neînvinsul adevăr, cu desăvârșire va respinge și distruge uneltirile (intrigile) voastre și contradicțiile, ca uneltiri mincinoase și ne avînd nici un semn (simptomă) și chip a adevărului”.

Lev, prearespectabilul episcop al Rodosului, a spus: „noi am greșit înaintea lui Dumnezeu și înaintea bisericii, și înaintea acestui sfânt sinod; pentru că din ignoranță (neștiință), am căzut în rătăcire și nu avem nimic în îndreptățirea (scuza) noastră”.

Grigorie, prearespectabilul episcop al Pisinutului, a spus: „noi credem și mărturisim potrivit cu credința, predată nouă de către sfinții apostoli și părinți”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „dacă voi ați procedat pe vreo oarecare bază (pricină), atunci, după cum v-a fost spus, lămuřiți-o”.

Ipatie și episcopii ce au fost cu el au spus: „atotsfinte stăpâne! noi nu avem nimic a spune: am vorbit din ignoranță și lipsa de judecată”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „ce pricină ați avut ca să vă întoarceți la adevăr”?

Ipatie și episcopii ce au fost cu el au spus: „învățătura sfinților apostoli și părinți”.

Episcopul Pisinunului Grigorie a spus: „la fostul sinod din Antiohia a sfinților apostoli a fost spus, că cei ce se mântuiesc deja să nu recurgă la idoli, dar în loc de aceasta pentru ei să se reprezinte preacinstitul simbol (al crucii) Dumnezeului-Om Domnului nostru Iisus Hristos. Și de asemenea și fericitul Isidor Pelusiotul spune, că nu este nici un sens (scop) în biserica, care nu este împodobită cu imagini (icoane)”.

Prearespectabilul episcop al Rodosului Lev, a spus: „tot, ce noi păcătoșii și nevrednicii, vorbim evlavios și adevărat, - toate acestea au fost examinate cu grijă (atent); iar glasul legii, a proorocilor, apostolilor și părinților pe deplin ne-a convins, că adevărul și evlavia cer, ca în biserici să fie sfinte și cinstite icoane, potrivit obiceiului predat din timpurile străvechi (vechi) de către sfinții apostoli. Și noi suntem convinși acum de aceasta”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „în ce mod dar tu fiind episcop opt sau nouă ani, și până acum nu ai fost convins de aceasta?”

Prearespectabilul episcop al Rodosului Lev, a spus: „rău este aceasta, această necuviincioasă învățătură există de demult; și, după păcatele noastre, noi am fost ademiniți cu aceea, că ea există de demult, și ne-am abătut de la adevăr, dar noi nădăjduim în Dumnezeu, - nădăjduim, că ne vom mântui”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „bolile foarte învechite (întrădăcinate) foarte greu se vindecă. Asemenea și sufletul, orbit de erzie, greu cunoaște lumina ortodoxiei”.

Preasfințitul episcop al Ciprului Constantin, a spus: „vouă, ca episcopi, nu se cuvenea să aveți nevoie în îndrumare, ci dimpotrivă singuri se cuvenea să fiți învățători ai altora”.

Prearespectabilul episcop al Rodosului Lev, a spus: „Dacă cei care se aflau sub lege nu ar fi prelungit păcatul, atunci nu ar fi fost nevoie și în har”.

Preasfințitul episcop al Halchidiei Stavranie, a spus: „dar noi, fraților, ne aflăm nu sub lege, ci sub har”.

Ipatie și acei episcopi ce au fost cu el, au spus: „am primit o învățătură rea (proastă) de la învățători răi”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „voi spuneți, că învățătura rea este semnul a aceea, că învățătorii sunt răi; dar biserica nu îngăduie ca să se primească ca preoți învățători răi”.

Prearespectabilul episcop al Niceei Ipatie, a spus: „acesta este un obicei ferm stabilit”.

Prearespectabilul episcop al Pisanutului Grigorie, a spus: „Sfântul Ioan Gură de Aur spune: eu iubeam și acoperita (turnata) cu ceară imagine (icoană), dacă ea respiră (emană) evlavie”.

Sava, prearespectabilul monah și egumen a studiiilor, a spus: „Binecuvântat este Dumnezeu, care v-a îndrumat spre adevăr”.

Preasfințitul patriarh Tarasie, a spus: „noi am ascultat lămuririle și scuzele lor”.

Sfântul sinod a spus: „da, stăpâne”!

Ioan, prearespectabilul monah și preot și locțiitorulristolului apostolic al Antiohiei, a spus: „preasfințite părinte! mulți stăruitor (insistent) întreabă (interogază), cum se cuvine să primim pe cei ce vin (se întorc) de la erezie; și noi rugăm Sfântul și sfințitul sinod, să aducă cărțile sfinților părinți, ca, citind și examinând, să putem alcătuim după ele o noțiune (concept) exactă, cum trebuie să primim pe cei ce se întorc, așa cum suntem în nedumerire.

Constantin, preasfințitul episcop Constantin al Ciprului, a spus: „Te rugăm pe tine, preafericite stăpâne, ca să fie prezentate suspomeniile cărți, ca această vrednică de laudă ceremonie să fie săvârșită de noi corect pe deplin”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „potrivit rugămintei preaplăcuților lui Dumnezeu bărbați și locuitorilor și preasfințiților episcopi, se cuvine de adus aceste cărți”.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu notar vrednicii de cinste patriarhii, a spus: „După porunca sfinției voastre noi am adus sfințitele cărți, pe care le-am luat din biblioteca vrednicii de cinste patriarhii a Constantinopolului, (și anume cărțile): regulile (legile) sfinților apostoli, și sfintelor sinoade, și sfântului părinte al nostru Vasilie și a altor sfinți părinți”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie mai întâi citită cartea hotărârilor canonice”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citită”.

Același Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu diacon și notar a vrednicii de cinste patriarhii, a citit:

A sfinților apostoli regulă a cincizeci și treia (doua): „dacă cineva (episcop, sau) preot, care se întoarce de la păcat nu acceptă, dar respinge: să fie scos (din preoțescul rang (cin)). Îl întrizează pe Hristos care a zis: *în cer va fi multă bucurie pentru un păcătos care se pocăiește* (Luc. 15:7)”.

Prearespectabilul monah Sava și cei ce au fost cu el, au spus: „aceasta este clar (evident), și se împărtășește de toți; pentru că biserica primește pe oricine care se căiește”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „este și altă regulă despre aceeași”. Pe ea a citit-o același preaplăcut lui Dumnezeu notar a vrednicii de cinste patriarhii.

A sinodului din Niceea regula a opta: „referitor celor ce se alătură (alipesc) către (comuna și) catolica (și apostoleasca) biserică din aceia, care uneori se numesc *curați*, sfântul și marele sinod a hotărât, ca cei ce au primit la ei hirotonia, să rămână în cler, după cum au fost. Dar mai întâi de toate ei trebuie în scris să adeverească, că se vor alătura și vor urma hotărârilor bisericii catolice și apostolice, adică vor avea bisericăască comuniune (relație) și cu cei care au avut două femei și cu cei căzuți în prigoană, pentru ce și timpul este stabilit și termenul fixat. În general ei în toate trebuie să urmeze hotărârilor catolice (și apostoliceștei) biserici. Deci, dacă în oarecare sate sau orașe toți (clericii) se vor afla (arăta) puși stabiliți din unii doar (curați), atunci toți, care se află în cler, să rămână în aceleași ranguri (funcții)”...

Teodor, prearespectabilul episcop al Cataniei, care este în Siciliei, a spus: „citita acum regulă nu are nici o relație cu această erezie”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „dar ea se referă la orice erezie”.

Epifanie, prearespectabilul diacon al bisericii Cataniei și reprezentantul lui Toma, arhiepiscopul Sardinului, a spus: „această regulă a fost spusă referitor la cei curați”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cum dar trebuie noi acum să ne comportăm referitor la această, din nou apărută în timpul de față erezie”?

Ioan, preaplăcutul lui Dumnezeu locuitor al pristolului apostolic la răsărit, a spus: „erezia îndepărtează (separă) de biserică pe orice om”.

Sfântul sinod a spus: „aceasta este clar (evident)”.

Prearespectabilii monahi au spus: „în această regulă este spus, că pe cei hirotoniți (de către eretici) să-i primim”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „și cum trebuie să înțelegem cuvântul: *hirotonie*”?

Prearespectabilii monahi au spus: „Stăpâne! rugăm să ne îndrumi (sfătuiesti)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cuvântul *hirotonie* (punerea mâinilor) poate fi spus aici simplu despre binecuvântare, și nu de hirotonie”.

Preaslăviții demnitari au spus: „dacă nu este mai mult nici o piedică; atunci pentru o astfel de pocăință a lor să fie primiți după canoane”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să urmărim și alte reguli despre ceilalți (alți) eretici”.

Sfântul sinod a spus: „aceasta și noi dorim; să citească regulile”.

Același preaplăcut lui Dumnezeu diacon și notar a citit: regula a treia a sinodului de la Efes.

„Dacă însă aceia care aparțineau clerului, în orice oraș sau sat, sunt supuși interzicerii (interdicției) la slujirea religioasă (ierurgie) de către Nestorie și părtașii lui pentru gândirea ortodoxă, unora ca acestora noi am hotărât ca să-și însușească (perceapă) treapta (gradul, rangul) lor. În general celor ce gândesc la fel (sau care urmează să se facă să gândească la fel, acum sau după aceea, în orice timp nu ar fi) cu ortodoxul și ecumenicul sinod, membrilor clerului poruncim nicidecum, în nici un fel (mod) să nu se supună apostatilor, sau episcopilor apostati”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „această regulă este foarte clară și ține de întrebarea examinată”.

„Să fie citite și alte reguli”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitorul de cărți (bibliotecarul) vrednicii de cinste patriarhii, a spus: „noi mai avem încă la mână (în mâini) epistolele sfântului părinte al nostru Vasile, care se referă la suspomenita întrebare, adică întrebarea despre aceea, trebuie oare să mențină (păstreze) preoția aceia, care se întorc de la erezie. Și dacă porunciți, atunci ele vor fi citite”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citite”.

Ștefan, monahul și păzitorul de cărți (bibliotecarul), a citit: „din prima epistolă canonică a sfântului părinte al nostru Vasile către Amfilohie”.

„Se cuvine însă nouă să socotim (vedem, considerăm) viclenia энкратитов encratiților. Ei se vor face greu acceptabili pentru biserică, au intenționat accelerînd (grăbind) să săvârșească propriu botez, prin ce și propriul lor obicei l-au schimbat. Deci, întrucît despre ei nimic clar nu este rostit (spus), de mine, de parcă este cuviincios nouă a respinge botezul lor, și dacă cineva ar fi primit de la ei botezul, pe unul ca acesta venind (întorcîndu-se) la biserică să fie botezat. Dar încă și aceasta poate fi piedică la comuna (generală) buna făurire (plăsmuire): iarăși se cuvine să ne ținem de obiceiul, și să urmărim părinților, care bine judecînd (apreciind) au organizat lucrurile (treburile) noastre. Căci eu mă tem, ca nouă atunci, când vom dori să-i reținem de la botezul în grabă (repezeală), să nu oprim (interzicem) pe cei ce se mântuiesc prin strictetea amînării, căci Așce însă ei păstrează botezul nostru, aceasta să nu ne rușineze: căci noi suntem obligați să nu le dăm pentru aceea mulțumire, dar să ne supunem regulilor cu exaccitate. – Din răspuțeri (cu orice mod, cu toate mijloacele) însă să fie instalat (instaurat), ca, după botezul lor, cei ce vin la biserică să fie miruiți de credincioși, și așa să se apropie (înceapă) de taine. Totuși înștiințez, că pe frații Zoin, Idoie și Satornic, care au fost în comuniunea lor, noi i-am primit la catedra episcopală: pentru că pe cei uniți cu comuniunea lor deja nu poate cu judecata aspră să-i îndepărteze de biserică, adoptînd, prin primirea episcopilor, ca o oarecare regulă de comuniune cu ei”.

Prearespectabilii monahi au spus: „rugăm să fie adusă epistola sfântului Vasilie către Rufinian”.

Sfântul sinod a spus: „să fie după rugămintea prearespectabililor monahi”.

Iar între timp preaslăvitul secretar Leontie a spus: „pînă când să se citească alte epistole ale sfântului Vasilie”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitorul de cărți, a citit: „a sfântului părinte al nostru Vasile din epistola către Eveseni: „care însă sunt aceia, pe care anul trecut i-au invitat din Galatia, cu nădejdea, că ei vor fi în stare să-și întoarcă episcopia, - despre aceasta știu și puțin (nițel) cei ce au avut relație cu ei”. Și puțin mai departe: „dacă însă spun, că s-au pocăit; atunci să prezinte în scris (în formă scrisă) pocăința lor, și blestemul mărturisirii de Constantinopol și îndepărtarea (excomunicarea) ereticilor; să nu bage în înșelăciune (amăgire) pe oamenii simpli (naivi)”. A aceluiași din epistola către apuseni: „decă unul din cei care ne pricinuieste o mare mahnire este Eustatie din Sevastia, care este în mica Armenie; el, în vechime învățându-se (instruindu-se) la Arie, atîta timp cît înainta în Alexandria, adunînd (compunînd) hule viclene (necurate) împotriva Unuia-Născut, fostul adept a lui Arie și considerîndu-se în numărul celor mai sinceri ucenici, când s-a întors la patrie, și preafericitul episcop al Cezareii Ermogen l-a osîndit pentru rea-credință, a dat mărturisire de credință sănătoasă (dreaptă). Și în așa mod a primit de la el hirotonia, după adormirea lui, (Eustatie) imediat s-a întors la (episcopul) Evsevie al Constantinopolului, care și singur nu mai puțin decît altcineva apăra învățătura de rea cuviință a lui Arie. Apoi alungat de acolo după oarecare pricini, când a venit la compatrioți, iarăși s-a îndreptățit, ascunzînd cugetarea de rea cuviință, dar în cuvinte arătînd o oarecare (anumită) dreptate a credinței. Și dobîndind (ajungînd la) împlător episcopia, îndată la sinodul, care a fost la ei în Ancira, se arată (dovedește) că a scris blestem împotriva dogmei unice ființe (de o singură ființă). De aici venind în Selevcia, cu tovarășii lui a săvârșit treaba (lucrul), care tuturor este cunoscută. Iar în Constantinopol iarăși a căzut de acord cu tot, ce a fost propus de eretici. În acest mod, îndepărtat de la episcopie, după anterioara detronare din Meletini, ca mijloc de a sa restabilire a născocit (inventat) călătoria spre (la) voi. Ce i-a fost propus de către preafericitul episcop Liverie, de asemenea la ce el a căzut de acord, aceasta nouă ne este necunoscut, în afară de aceasta, că a adus el epistolă despre restabilirea lui, și a prezentat-o sinodului din Tiana, cu adevărat este restabilit la fostul loc (poziție, funcție)”.

De asemenea a fost citită și epistola a aceluiași părinte către consulul Terentie, unde acest părinte a pomenit despre relația (comunicarea) lui cu Eustatie, întors de la erezie.

Ștefan, prearemarcabilul diacon și notar a vredniciei de cinste patriarhii, a citit:

Din hotărîrile a sfântului al treilea sinod împotriva mesalianilor, adică evhiților.

„Și plăcut a fost nouă tuturor și preaevlavioșilor episcopi Valerian și Amfilohie, și tuturor evlavioșilor episcopi a provinciei Pamfiliei și Licaoniei, ca tot, ce se cuprinde în soborniceasca (sinodala) însciere, să aibă putere și în nici un fel să nu fie încălcat; ca să fie aprobat și tot aceea, ce a fost făcut în Alexandria, așa ca toți, care se află în această provincie, ereticii mesaliani și entuziaștii, sau suspexții (bănuiții) în această erezie, membrii sau clerului sau mirenii, să cadă de acord (cu ortodocșii), și dacă sunt unii care în scris au anatemitat (erezia sa), asemenea aceluia, după cum este scris în suspomenita însciere sinodală, dacă vor fi membrii clerului, să rămîna în cler, dacă mireni, să fie admiși către comuniunea bisericească”.

Petru, prearespectabilul citeț și notar a vrednicului de cinste secretariat patriarhal, a citit.

A sfântului părinte al nostru Chiril, arhiepiscopul Alexandriei, lui Maxim, diaconul Alexandriei, pentru îndrumare.

„De la vrednicul de laudă достолубезного monah Pavel eu am aflat, că evlavia ta pînă acum refuză comunicarea cu prearespectabilul episcop Ioan pentru careva membri ai bisericii Antiohiei, dintre care unii împărtășesc gândurile lui Nestorie, iar alții chiar dacă le împărtășeau, dar acum, poate, le-au respins (tăgăduit). Lasă să hotărască îngăduința ta, ce sunt aceia, despre care au vorbit, că ei fac adunări și deschis și obraznic împărtășesc gândurile lui Nestorie și le transmit (predau) și altora, - atrași, dar încă se rușinează să-și recunoască păcatul. Ceva asemănător se întâmplă și cu cei seduși (ademeniți). Și dacă tu vei vedea pe unii care se întorc la dreapta credință, dă uitării trecutul; pentru că nouă mai plăcut ne este să-i vedem că se leapădă de erezie, decît nerușinat să apere necuviințele (josniciile) nestoriene. Ca să nu părem predispuși spre iubirea de discuții (dezbateri), noi cu dorință (poftă) intrăm în comuniune cu prearespectabilul episcop Ioan, îngăduindu-i și cu înțelepciune (prudență), ca să nu ne prezentăm (înfățișăm) prea severi în judecățile (părerile) despre cei ce se căiesc; pentru că acest lucru, după cum am spus, necesită o mare înțelepciune”.

A aceluiași părinte către preotul și arhimandritul Ghenadie.

„Despre al tău sîrguincios respect pentru subiectul cinstirii de Dumnezeu (cultului) eu nu acum am aflat, dar de demult știam. Și foarte îl accept (aprob), așa cum el tinde (urmărește) să petreacă viața cu toată minuțiozitatea. Dar se întâmplă, când înțelepciunea impune nu chiar trebuincioasele (necesarele) lucruri să le arunce, ca să scape (salveze) lucrurile mai necesare. Așa cum corăbierii (navigatorii) în timpul unei puternice furtuni, care amenință corabia, ceva aruncă, ca să salveze restul (celelate); așa și noi în acele cazuri, când nu este posibilitatea de a respecta deplina vigilență în toate, lăsăm ceva fără atenție, ca să nu pierdem totul. Și eu scriu aceasta pentru aceea, că am aflat, că evlavia ta se mîhnește pe preasfințitul și preaevlaviosul frate al nostru și tovarăș, episcopul Proclu, pentru aceea, că el a primit comuniunea (episcopului) Eliului. Potrivit hotărîrilor bisericii din Palestina el nu este recunoscut ca întăistător; dar deșarta îngâmfare, care se termină totdeauna trist, l-a îndemnat la o astfel de faptă obraznică. Deci, fie evlavia ta să nu fugă de comuniunea cu preaevlaviosul și preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Proclu. Și eu și evlavia lui o grijă am avut, și modul nostru de acțiune nu provoca nemulțumire nici la unul din cei înțelepți”.

Când aceasta a fost citit, prearespectabilii monahi au spus: „dacă Sfântul sinod va porunci, atunci să fie adusă și citită epistola sfântului Atanasie către Rufinian”. Sfântul sinod a spus: „să fie după rugămintea prearespectabililor monahi”.

Suspomenitul monah Ștefan, ținînd în mâini cartea, a citit:

„A sfântului Atanasie către Rufinian”.

„Domnului Rufinian, iubitului tovarăș, Atanasie – să se bucure în Domnul”.

Și puțin după (mai târziu).

„Întrucît cu bunătate добротолубием și bisericeste (ce iarăși este cuviincios evlaviei tale) m-ai întreat despre cei atrași după trebuință, iar nu pervertiți (corupți) de rea credință, și doreai, ca să scriu eu către tine, cum este stabilit referitor la ei la sinoade și pretutindenți, atunci să știi, preaplăcutul meu domn, că la începutul încetării fostei violențe a fost la voi sinodul episcopilor (localnici, și de asemenea) celor adunați din regiunile externe, a fost de asemenea sinod și la tovarășii noștri, care locuiesc în Elada (Grecia), cu toate acestea și la episcopii din Spania și Galia (Franța), și ca aici, așa și pretutindenți, a fost cugetat pentru binele, celor căzuți și apărătorilor necuviinței (josniciei) să fie iertați, dacă se vor pocăi, dar să nu le dea loc în cler, dar despre aceia, care nu au

fost în frunte în necuviință, dar au fost atrași de nevoie și forțat, este hotărât, atât cât de le dat iertare, cât și să aibă loc în cler, mai ales, că ei prezentau o posibilitate vrednică de justificare (scuză), și aceasta a fost cu ei, după cum se vede, nu fără de (deosebita lui Dumnezeu) supraveghere. Căci afirmau despre ei, că nu s-au predat de partea necuviinței, dar pentru ca să nu fie puși oarecare necuviincioși și să nu pervertească bisericile, au căzut de acord (consimțit) ei mai bine să contribuie violenței și să poarte pe ei povara, numai ca să nu moară oameni. Și afirmând aceasta, spuneau ei, după cum nouă ni s-a părut, posibilitate vrednică; pentru că ei puneau în justificarea lor, că și Aaron, fratele lui Moise, în pustiu, chiar dacă a contribuit (ajutat) poporul în infracțiuni (crime), însă avea justificare, că fără de aceasta poporul, s-ar fi întors în Egipt, și ar fi fost în idolatrie. Căci temeinic se părea gândul, că poporul, rămânând în pustiu, poate și se va abate (retrage) de la necuviință, dar întorcându-se în Egipt, își va transforma în obicei și va întări în sine necuviința. Și pentru aceasta li este îngăduit să fie în cler, și acelor, care au fost ademeniți și au îndurat violență, li se dă iertare. (Aceasta a fost scris în Roma și acceptat de biserica roamnă). Anunț despre aceasta și evlavia ta, ferm fiind încrezut, că și ea va accepta această hotărâre”.

Când aceasta a fost citit, Sava și monahii care au fost cu el au spus: „acesta este glasul nu doar a sfântului Atanasie, dar și glasul sinoadelor, pentru că același părinte spune, că și romanii și grecii l-au primit. Și acest glas hotărăște (decide, stabilește) a primi pe cei ce se întorc de la erezie la căință, dar să nu-i accepte la slujba religioasă (ierurgie)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Nu de oricare eretic care se întoarce spune părintele, ca să nu-l primească (în cler), dar doar despre aceia care au avut prioritate (au fost în frunte) în erezie și cu pasiune (pătimaș) predați ei, și despre aceia care în cuvinte, în prezența ortodocșilor, se acoperă cu masca adevărului, iar cu mintea nelegiuiesc. De fapt (lasă) să fie iarăși citită aceeași epistolă a acestui părinte către Rufinian”. Și când se citea locul, unde se spune: „celor căzuți și apărătorilor necuviinței (josniciei) să fie iertați, dacă se vor pocăi, dar să nu le dea loc în cler, dar despre aceia, care nu au fost în frunte în necuviință, dar au fost atrași de nevoie și forțat, este hotărât, atât cât de le dat iertare, cât și să aibă loc în cler, mai ales, că ei prezentau o posibilitate vrednică de justificare (scuză)”, atunci prearespectabilii monahi au spus: „iată, cum noi deja mai înainte am spus, acest părinte nu primește în treptele preoțești (preoției) pe cei căzuți”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „asta nu este așa după cum voi gândiți: acest părinte nu pe cei de frunte din erezie, dar pe cei atrași forțat, îi primește în treptele preoțești (preoției). Nu primea însă el doar pe cei de frunte din erezie sau pe inovatorii ereziei și aceasta e bine, minunat (extraordinar) și drept. Și biserica de cinci ori l-a văzut pe sfântul Atanasie nevoitorul; așa cum el de câteva ori a fost dat afară (scos) din Roma și într-un mod rușinos (de ocară) izgonit de cei din frunte (frunțașii) din erezia lui Arie. Când însă el se întorcea și intra în conducerea bisericii, atunci vrăjmașii lui pe un interval de timp se schimbau și se alăturau lui. Dar, când, după îndepărtarea lui, ei primeau (căpătau) curaj, atunci se întorceau la fosta erezie și zideau (construiau, unelteau) prigoane împotriva evlavioșilor. Pentru aceasta, eu mă gândesc, părintele și spune, ca pe unii ca aceștia să nu-i primească în preoție, așa cum el și ortodocșii multe neplăceri au îndurat de la ei”.

Prearespectabilul monah Sava a spus: „părintele acesta nu este răzbunător (pizmăreț, nu ține minte răul)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „aceasta este evident: pentru că el nimănui nu a răsplătit cu rău pentru rău. Dar rîvnind după Dumnezeu și apărînd (ocrotind) biserica, el nu nechibzuit (nesocotit) își risipi bunătatea, dar dădea prioritate rîvnei pentru Dumnezeu”.

Ioan, prearespectabilul monah și locțiitorul arhierilor de răsărit, a spus: „extraordinar este stabilit hotarul aceasta și servește ca avertisment pentru ascultători”.

Monahii iarăși au s-au împotrivit și au spus: „pe cei atrași și victimele violenței părintele îi acceptă (la treptele preoției). Deci lasă (fie) ca ei spună: „au fost ei oare atrași și au răbdat (îndurat) oare viloență? și pentru aceasta oare s-au abătut de la adevăr”?

Ipatie și episcopii care au fost cu el au spus: „Noi violență nu am răbdat, nu am fost de asemenea și atrași; dar, născîndu-ne în această erezie, noi în ea am fost educați și am crescut”.

Teodor, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Cataniei, și care au fost cu el preasfințiții episcopi a Siciliei, care ocupau împreună cu Epifanie, diaconul Cataniei, locul lui Toma, episcopul Sardiniei, au spus: „cititele reguli a sfinților părinți au fost proclamate referitor novatianilor, encratiților și arianilor; către care deci din ei vom raporta pe conducătorii (șefii) acestei erezii”?

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: „Noi găsim, că și Maniheii nu acceptau icoanele, și marcinioții, și de asemenea și uneau (contopeau) firile lui Hristos”.

Epifanie, diaconul bisericii din Catania și locțiitorul lui Toma, episcopul Sardiniei, a spus: „din nou apăruta acum erezie este mai puțin decît cele care au fost mai înainte sau mai mult decît ele (dezastruoasă)”?

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: „Răul așa și rău este, mai ales în treburile (chestiile) bisericești; ce ține de dogme, atunci a greși sau în ceva mic sau mare, aceasta ele la fel; pentru că atît și în aceea și-n cealaltă (și-n una și-n alta) se încalcă legea lui Dumnezeu”.

Ioan, prearespectabilul monah și locțiitorul arhierilor de răsărit, a spus: „această erezie este pacostea (neacazul, răul) cea mai rea decît toate ereziile. Vai (jale) luptătorilor împotriva icaonelor! Erezia lor este mai rea decît a tuturor; pentru că doboară pronia Mântuitorului”.

Preafericitul patriarh Tarasie a spus: „cele spuse de părintele nostru Atanasie ne înclină la aceea, ca noi să-i primim, dacă doar prearespectabilii episcopi nu au greșit încă în ceva”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citite și celelate mărturii”.

Constantin prearespectabilul diacon și notar a vredniciei de cinste patriarhii, a citit: „din faptele sfântului și ecumenicului al patrulea sinod, care a fost în Calcedon”.

„Prearespectabilii episcopi de răsărit și cei ce au fost cu ei au exclamat: „noi toți am greșit, noi toți cerem iertare”.

Și apoi: „Falasie, Eusebie, Eustatie, prearespectabilii episcopi, au spus: noi toți am greșit, toți cerem iertare”. Și apoi:

„Stînd împreună cu ei, prearespectabilul episcop Iuvenalie a trecut de cealaltă parte, și au exclamat (strigat) episcopii de răsărit și cei ce au fost cu ei prearespectabilii episcopi: „bine, că Dumnezeu te-a adus, ortodoxule; bine, că tu ai venit”. Și după multe altele:

„Prearespectabilii episcopi ai Iliriei au spus: „noi toți am fost duși în rătăcire, noi toți cerem iertare”.

Sava, prearespectabilul monah și egumen a mănăstirii studiților, a spus: „dacă este plăcut sfântului sinod, atunci noi vom examina, de eretici sau nu au fost hirotonisiți cei primiți atunci în comuniune”.

Sfântul sinod a spus: „începeți acum să examinați și întrebarea despre hirotonie”.

Prearespectabilul monah Antonie a citit:

„Din bisericeasca istorie a preotului roman Rufin”:

„Eusebie se silește în Alexandria, unde s-a adunat sinodul mărturisitorilor (nu mulți au fost la număr, dar (au fost oameni) cu credința neprihănită (intactă) și mari după merite). Unora din ei, cuprinși de flacăra credinței, li se părea, că nu se cuvine iarăși a întoarce preoția nimănui, cine, oricând n-ar fi, s-a pătat de proasta comuniune eretică. Dar aceia, care, imitând pe apostoli, căutau nu al său, dar folosul general (comun), sau Îl imitau pe Hristos, Care, fiind viața tuturor, S-a umilit (înjosit) pentru mântuirea tuturor și S-a predat la moarte, ca să dăruiască viață și celor morți, spuneau, că mai bine puțin să coborâm (binevoim) îndepărtaților (excomunicaților), și să cedăm celor zdrobiți (mîhniți), ca iarăși să-i întoarcem la adevăr. Nu pentru ei singuri au vrut (dorit) să pregătească împărăția cerurilor cu curăția lor, dar găseau cu mult mai slăvit (glorios), dacă se vor învrednici să intre acolo împreună cu o mare mulțime (de aleși). Și pentru aceia ei presupuneau drept de a respinge doar pe vinovații de viclenie, iar cu ceilalți preoți să procedeze după dorința lor, dacă doar ei doreau să blesteme păcatul vicleniei și să se întoarcă la credință și la hotărârile părinților, - presupuneau drept să nu interzică venirea celor ce se întorc, iar mai repede să se bucure de întoarcerea lor; pentru că și acel fiu mic evanghelic, care a risipit averea părintească, nu doar a fost primit, când s-a pocăit, dar s-a învrednicit și de îmbrățișările părintești, iarăși a primit inelul, ca simbol al încrederii, și a fost îmbrăcat în cea mai bună haină, care ce altceva înseamnă, decît semnul preoției? Când aceste gânduri, extrase din autoritatea evanghelică, au fost acceptate (aprobate) de acest sfânt și apostolic rang; atunci, după hotărîrea sinodului, asupra lui Asterie a fost depusă (obligația) să se îngrijească (de aducerea acestei hotărîri în împlinire) la răsărit, iar la apus aceasta a fost încredințată lui Eusebie. – La această hotărîre sinodală este alipită și o foarte plină cugetare despre Duhul Sfânt. Este necesar să se creadă, că Duhul Sfânt are aceeași substanță și aceeași dumnezeire, ca și Tatăl și Fiul; pentru că aceia, care au început a separe slava Sfântului Duh de slava Tatălui și Fiului, s-au molepsit (infecat) de prostie”.

Constantin, prearespectabilul diacon și notar, a citit:

„Din istoria bisericească a lui Socrate”.

„Fotin, ucenicul lui Marcel al Ancirului, fiind episcop al Sirmiei, urmînd învățătorului său, a spus, că Fiul lui Dumnezeu a fost un simplu om”.

Și iarăși tot el a citit din aceeași istorie: „cei adunați în Sardica, păstrînd mărturisirea din Niceea, au anatemitizat această erezie. Împreună cu aceasta au fost restabilite locurile lui Pavel și Atanasie, la fel ca și lui Marcel al Ancirei, care se străduia să se justifice, afirmînd, că exprimarea în scrierea lui nu este clară, pentru că și el scârbește de aceia, care spun, că Domnul este simplu om”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „deja multe cărți canonice s-au citit, sobornicești și părintești; ele ne învață să primim pe cei ce se întorc de la erezie, dacă doar asupra lor nu este vreo oarecare altă infrațiune”.

Sfântul sinod a spus: „bine ai făcut tu, stăpîne, că prin mijlocul epistolelor și scrierilor sinodale ne-ai învățat să recunoaștem primirea ereticilor”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie iarăși citit din epistola sfântului Atanasie aceea, care deja a fost citit”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citit după porunca sfântului părinte al nostru”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie citit după rugămintea prearepectabililor monahi”.

Ștefan, prearepectabilul monah și păzitor de cărți, a citit din epistola sfântului Atanasie către Rufinian, după cum mai sus este scris.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „astfel este anume gândul părintelui nostru, după cum noi am spus”.

Prearepectabilii monahi au spus: „noi, nevrednicii robi ai sfinției voastre, deja și mai înainte am spus, că dacă pe oricine primesc sfintele și ecumenicile sinoade, atunci primim și noi, dacă nu este doar vreo piedică pentru aceasta”.

Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu preot, care ocupa locul pristolului apostolic a lui Adrian, papa Romei antice, a spus: „aceasta este evident. În Roma a fost trimis ereticul Macarie, condamnat de al șaselea sinod; și preasfințitul părinte al nostru, papa Benedict, i-a dat un termen de patruzeci de zile și în fiecare zi îl trimitea la el pe sfetnicul (sovetnicul) său Bonifatie, care îl povățuia și îndruma din dumnezeiasca scriptură. Dar el niciodată nu vrut (dorit) să se îndrepte (corecteze). Dar el (papa Benedict) aceasta a făcut pentru aceea, ca să-l convingă și să-l primească”.

Sfântul sinod a spus: „dacă examinații episcopi din tot sufletul sunt pregătiți să se întoarcă, atunci slavă lui Dumnezeu și lor; dacă însă ei au vreo oarecare rea intenție, atunci să-i judece Dumnezeu, așa cum pe Arie și Nestorie și lor asemenea”.

Examinații episcopi s-au anatemitat pe ei înșiși, spunând: „noi nu avem nici o intenție; dacă însă vom începe să nu mărturisim așa, cum biserica sobornicească, atunci să fim supuși anatemei de la Tatăl și Fiul și Sfântul Duh”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să ne ținem de obiectul cercetării (discuției) noastre”.

Petru, preaplăcutul lui Dumnezeu preot, care ocupa locul lui Adrian, preasfințitul papă Romei, a spus: „după cum spun istoricii, Sfântul Meletie a fost hirotonit de către ariani; dar suindu-se pe amvon, proclamând (pronunțând) cuvintele: „de o ființă”; și hirotonia lui nu este (a fost) respinsă”.

Teodor, preasfințitul episcop al Cataniei, și episcopii Siciliei care au fost cu el, au spus: „protopopul pristolului apostolic a spus adevărul”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Noi găsim, că părinții în nimic nu se contrazic, dimpotrivă toți, avînd parcă toți un suflet, una și aceeași mărturisesc, una și aceeași învață; dar părintele nostru Atanasie a expus această învățătură așa, ca și cum a avut în vedere un anumit scop. Pentru aceasta el a pus să primim în cler dintr-aceia care au căzut în erezie, care nu au fost învățătorii ereziei”.

Prearepectabilii monahi au spus: „ce va fi hotărît la sfântul sinod al vostru, aceea și noi acceptăm”.

Sfântul sinod a spus: „nădăjduim, că după acest sinod nimeni nu va fi sedus spre erezie; pentru că în renunțările (dezicerele, abdicarele) lor episcopii pe ei înșiși s-au anatemitat, spunînd: „dacă ne vom întoarce la fosta erezie, atunci să fim răsturnați (dați jos) și sub anatema”.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop Constantin al Ciprului, a spus: „preasfințite stăpîne! dacă ei au adus cu ei renunțările de la erezie, atunci să le dea; dacă

însă nu, atunci să le formeze (alcătuiască) și atunci Sfântul sinod va rosti referitor la ei sentința (verdictul)”.

Ei au spus: „la noi renunțările sunt pregătite (gata) și noi le vom da (depune)”.

Preaslăviții demnitari au spus: „ei au renunțările la mână și sunt pregătiți să le dea (depună)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „între timp să fie citite restul din reguli, ce țin de obiectul cercetării de față”.

Cozma, prearespectabilul diacon și notar al patriarhiei, a citit:

„Din viața sfântului părinte al nostru Sava”: „la al cincilea sfânt sinod ecumenic, fiind comun și ecumenic glas al bisericii, în prezența și acordul a patru patriarhi, au fost (predați) anatemei Origen și Teodor al Mopsului, și de asemenea învățătura lui Evagrie și Didim. Când de Dumnezeu ocrotitul nostru împărat a trimis în Ierusalim faptele sinodale; atunci toți episcopii de Palestina cu semnătura și prin viu grai (oral) le-au adeverit și acceptat, cu excepția lui Alexandru, episcopul Aivaliei, care a și fost pentru aceea detronat din episcopie și acoperit (astupat) cu pământ în Bizantia, în timpul cutremurului de pământ. Între timp monahii Noii Lavre s-au separat de la comuniunea catolică. Patriarhul Eustohie s-a străduit prin diferite mijloace să acționeze asupra lor, a folosit opt luni pentru povățuirea și îndrumarea lor și, nereușind să-i convingă să se alăture bisericii catolice, s-a folosit de ordinele împăratului și, prin intermediul ducelui (conducătorului) Anastasie, i-a gonit (eliminat) din Noua Lavră, și prin aceasta toată eparhia a izbăvit de infecția lor”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „vedeți, acest arhiepiscop opt luni a petrecut, îndrumându-i și generos comportându-se cu ei, chiar și dacă știa, că ei la sinod au fost dați anatemei. Deci noi deja am auzit hotărârile canonice și deciziile sinodale, de asemenea și hotărâta părere a sfinților părinți: la fel se primeau toți care se întorceau de la orice erezie nu ar fi”.

Sfântul sinod a spus: „așa a proceda cerea dreptatea; dacă nu este altă piedică canonică (pentru primirea lor)”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „deci tuturor le este plăcută (convenabilă) primirea lor”?

Sfântul sinod a spus: „tuturor le este plăcută”.

Prearespectabilii monahi au exclamat: „și nouă ne este plăcut”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „încă repet: dacă nu este vreo oarecare altă piedică canonică, atunci cel ce vine va fi primit; pentru că se cuvine pe deplin a respecta hotărârile canonice”.

Prearespectabilii monahi au spus: „potrivit celor șase sfinte și ecumenice sinoade noi primim pe cei ce se întorc de la erezie, dacă nu este vreo oarecare pricină, возбраниющей care le interzice aceasta”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „și noi toți, povățuiți de sfinții părinți ai noștri, așa hotărâm”.

Prearespectabilii monahi au spus: „unii din monahi s-au abătut de la sinod. Cum să procedăm în legătură cu ei”?

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „noi vom propune povețe din regulile citite. Dar de fapt de ce ei nu s-au prezentat la acest sfânt sinod”?

Prearespectabilul monah Sava a spus: „nu știu; dar ei nu sunt la sinod”.

Eufimie, preaplăcutul lui Dumnezeu episcop al Sardiei, a spus: „să fie aduse și citite cărțile, despre care noi deja am cerut (rugat), ca noi să vedem, se cuvine oare a primi pe cei ce au primit hirotonia de la eretici”.

Constantin, preaplăcutul lui Dumnezeu diacon și notar, a spus: „așa cum de voi a fost dată poruncă de a fi citite mărturiile referitoare la cei hirotoniți de eretici; atunci cărțile le avem la mână, și, dacă porunciți, ele vor fi citite”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citite”.

Ștefan, prearespectabilul monah și păzitor de cărți, a citit:

„Din istoria bisericească a lui Rufin”.

„Intrat la episcopie, Macedonie a întărit această de scurtă durată dușmănie internă (lăuntrică). Iar Acachie și Patrofil, l-au izgonit pe Maxim al Ierusalimului, și în locul lui l-au stabilit pe Chiril”. Și apoi Cozma, prearespectabilul diacon și respectabilul кубикюлярий al patriarhiei, a citit:

„Din cartea a cincea a istoriei bisericești a lui Teodor citețul”.

„Dioscor, contrar duhului canoanelor, permițându-și scrierea hirotoniilor (hirotonia) la episcopia Constantinopolului, ridică (face) ca episcop pe un oarecare Anatolie, care s-a prezentat în Constantinopol cu răspunsurile bisericii Alexandriei. În tovărășie cu Dioscor a fost și Eutihie. Anatolie, neștiind, ce va ieși din aceasta, cu mulțumire i-a spus: unde nu te-ai prezenta, pretutindeni să hirotonești (proclami). Aceasta a fost în consulatul lui Protogen și Asterie.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „ce veți spune despre acest Anatolie? Nu a fost el oare președintele sfântului al patrulea sinod? Iar între timp a fost hirotonit de necuviinciosul Dioscor în prezența (tovărășiei) lui Eutihie. Așa și noi primim pe cei hirotoniți de eretici, cum și Anatolie a fost primit. Iarăși într-adevăr (adevărată) este cugetarea lui Dumnezeu, ca copii să nu fie omorâți în locul părinților, dar ca fiecare să moară pentru păcatul lui (Iezec. 18:4), și în sfârșit hirotonia de la Dumnezeu. Iar așa cum unii, poate, se îndoiesc referitor la Anatolie; atunci să fie citit aceea, ce se referă la el”.

Cozma, monahul, diaconul și кубикюлярий vrednicii de cinste patriarhiei, a citit:

„Începutul sfântului sinod ecumenic din Calcedon”.

„S-a constituit (format) dar sfântul și ecumenicul sinod, când după suprema poruncă s-au adunat în orașul Calcedon: Pashazin și Luțenție, vrednicii de cinste episcopi, și Bonifatie preaevlaviosul preot, care au ocupat locul preasfințitului și vrednicului de cinste arhiepiscop al Romei antice Lev; Anatolie, preasfințitul arhiepiscop al slăvitului Constantinopol, noii Rome”.

Prearespectabilii monahi au spus: „și aceasta primim”.

Apoi Constantin, diaconul și notarul (vrednicii de cinste patriarhiei), a citit:

„Din viața sfântului părinte al nostru Sava”.

„Deci, când, după cum este spus, patriarhii Flavian și Ilie au venit în Sidon și, trimițând elogioase (lingușitoare) și înțelepte epistole către împărat, au împrăștiat adunatul în Sidon împotriva dreptei credințe sinod și s-au întors la catedrele lor, atunci adepții lui Soterih și Filoxen, înfuriindu-se (mâniindu-se) pentru aceasta, l-au adus pe împărat într-o mare mânie, impunându-i, ca și cum el este sedus de viclenia și fățărnicia patriarhilor, și, primind de la el dorita putere, au început a împărți o suficientă cantitate de aur poporului Antiohiei, în fel și chip asuprind (persecutând) pe Flavian, într-un anumit mod să-l chinuie și să-l forțeze la aceea, ca el să anatimizeze sinodul din Calcedon, și în sfârșit, lipsindu-l de episcopie, l-au condamnat la exil (surghiun). Aflînd despre aceasta,

împăratul foarte s-a bucurat și a trimis ca episcop în Antiohia pe șeful (conducătorul) акефалов achefalilor pe Sever. Acest Sever, a primit patriarhia, multă cruzime a arătat în relație cu cei, care nu intrau în comuniune cu el. El trimite epistolă sinodală (sobornicească) către arhiepiscopul Ilie și, nefiind primit de el, provoacă mânie în împărat (împăratului), și apoi iarăși trimite epistolă sinodală în Ierusalim în luna mai, al șaselea indiction, cu oarecare (anumiți) clerici și ostași împărătești. Aflând despre aceasta, sfântul părinte al nostru Sava s-a prezentat în sfântul oraș împreună cu alți egumeni (stareți) ai pustiului, a izgonit din sfântul oraș pe cei veniți cu epistola sinodală de la Sever, a chemat (convocat) de pretutindeni mulțime de monahi, care, împreună cu locuitorii Ierusalimului, înaintea sfințitului loc de frunte, strigau: „anatema lui Sever și părtașilor lui”; atunci ca și aici aflându-se și auzind aceasta, trimișii de către împărat membrii magistraturii, conducătorii și oștile. Fiind sedus de o groaznică (strașnică) mândrie și bazându-se pe puterea împăratului, acest Sever a acoperit (umplut) sinodul din Calcedon, cu zeci de mii de anateme și, străduindu-se să mențină инославие lui Eutihie, a propovăduit, că la Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și după întruparea Lui din Fecioară și după înomenirea (luarea chipului de om), este o fire, și, ca amatorul confuziilor (zăpăcelilor), a născocit o mulțime de inovații, potrivnice dreptelor dogme și legilor bisericesti; așa el primește al doilea sinod de la Efes cel mai necuviincios și tâlhăresc și spune, că el e la fel cu acela, care a fost adunat în Efes pentru prima dată; demonstrează de asemenea, că sunt la fel (asemenea, similari) învățătorii Chiril, purtătorul de Dumnezeu arhiepiscop al Alexandriei, și Dioscor, care a primit în comuniune, ca pe un tovarăș de al său, pe ereticul Eutihie, iar pe preasfințitul și preadrecht slăvitorul Flavian, arhiepiscopul împărătescului oraș, l-a doborât (detronat) și omorât. Deci, propășind în necuviință, acest Sever a perfecționat (rafinat) limba sa în hule (blasfemii) și cu învățătura sa despărțea unica Treime și nedespărțita dumnezeire. El spunea și afirma, că ipostasul este fire și firea – ipostas; nu recunoștea nici o deosebire între acești termeni, și îndrăzne să spună, că sfânta și închinată și de o ființă Treime a dumnezeieștilor ipostasuri este Treimea (după număr) și firilor și dumnezeirilor. – Deci împăratul Anastasie l-a forțat (silit) pe arhiepiscopul Ilie să primească în comuniune pe acest seducător și pierzător de suflete. Când însă acela în nici un chip nu accepta să facă aceasta; atunci împăratul, cuprins de mînie, a trimis la el pe un oarecare cesarian Olimpie, căpetenia de oaste (generalul) palestinian, iar împreună cu acesta a trimis și scrisa în Sidon epistolă, care mărturisea, că nu se cuvine a primi sinodul din Calcedon, - și toate acestea pentru aceea, ca prin orice mod n-ar fi să-l îndepărteze (scoată) pe Ilie din episcopie. Acest Olimpie, prezentându-se cu împărătească împuternicire și comunicînd (anunțînd) suspomenita epistolă, cu ajutorul multor combinații și uneltiri, a scos (îndepărtat) pe Ilie din episcopie și l-a exilat în Aila, iar pe fiul lui Marcian Ioan, căzînd de acord să primească în comuniune pe Sever și să anatemizeze sinodul din Calcedon, l-a făcut episcop al Ierusalimului în a treia zi a lunii septembrie, la începutul lui al unsprezecelea indiction. Sava cel sfințit și ceilalți părinți ai pustiului (pustiei), aflînd, că Ioan a căzut de acord la aceasta, s-au adunat la el și-l sfătuiau să nu-l primească pe Sever în comuniune, dar acum primejdia (pericolul) pentru sinodul din Calcedon; cu toate acestea ei toți vor fi susținătorii lui. În acest mod Ioan, temîndu-se de părinți, a încălcat promisiunea dată generalului. Dar împăratul Anastasie, aflînd, că Ioan a încălcat promisiunea, s-a aprins de mînie și după moartea lui Olimpie, a trimis pe generalul palestinian Anastasie Pamfil, ca el sau să-l convingă pe Ioan să-l primească în comunine pe Sever, iar pe sinodul din Calcedon să-l anatemizeze, sau să-l

îndepărteze (scoată) din episcopie. Venind în Ierusalim, Anastasie înhață (înșfacă) pe neașteptate pe arhiepiscop și-l închide în temniță sub strajă. Toți locuitorii sfântului oraș s-au bucurat de aceasta; pentru că Ioan a fost наветником și trădătorul arhiepiscopului Ilie. Un oarecare Zaharia, conducătorul Cezareii, tainic a pătruns în temniță (închisoare) și a dat lui Ioan următorul sfat: „dacă vrei să procedezi bine și nu vrei să fii lipsit de episcopie; atunci nimeni nu te va sfătui să-l primești pe Sever în comuniune. Dar tu arată (cu) chipul, că cazi de acord cu conducătorul și spune: „eu și acum nu aș fi împotriva să împlinesc propunerea voastră; dar ca unii să nu spună, că împotriva mea a fost folosită silire și violență, eu mă voi ascunde de aici și după două zile, duminica, cu plăcere (bucurie) voi face aceea, ce voi de la mine cereți”. Convins de aceste cuvinte ale lui generalul l-a întors bisericii (i-a întors bisericile). În acest mod, ascunzându-se noaptea, arhiepiscopul de pretutindeni a adunat monahi și i-a trimis în Sfântul oraș. Iar când cineva, a numărat mulțimea, a anunțat, că numărul monahilor s-a întins (a ajuns) pînă la zece mii și că biserica nu încapă atîta popor; atunci a fost hotărît ca în ziua Domnului să se adune toți în biserica sfântului Ștefan întâiul mucenic, care este destul de spațioasă (largă) pentru aceasta, ca să încapă o astfel de mulțime (de popor). Iar împreună cu aceasta doreau să se întâlnească și cu nepotul împăratului Ipatie, care a fost eliberat atunci din prizonierat (captivitate) și a venit în Ierusalim să se roage. Deci când toți monahii și cetățenii s-au adunat în pomenita preacinstita biserică, atunci au intrat acolo generalul Anastasie și consulul Zaharia. Când s-a prezentat apoi Ipatie și împreună cu mulțimea a intrat în biserica întâiului mucenic, atunci generalul aștepta, că voia împărătească va fi împlinită. Între timp arhiepiscopul urcă pe amvon, avînd lîngă sine pe Teodosie și Sava, cei mai bătrâni dintre monahi și egumeni (stareți), și tot poporul în prelungirea (continuarea) a multor ore strigă: „anatemizează ereticii și validează sinodul”. Și ei imediat anatemizează pe Nestorie și Eutihie, pe Sever și Soterih și pe oricare, care nu primește sinodul din Calcedon”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „noi am auzit părinteștile porunci (ordine); deci ce se cuvine să facem? Să primim pe cei hirotoniți de eretici”?

Sfântul sinod a spus: „da, stăpâne, noi am auzit și văzut, că se cuvine să-i primim”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „dar și foarte mulți din cei adunați la al șaselea Sfânt sinod au fost, desigur, hirotoniți de Serghie, Pir, Pavel și Petru, învățătorii ereziei монофелитской monofiziților; așa cum ei prin succesiune ocupau catedra de Constantinopol. Și după Petru, care a ocupat catedra de Constantinopol ultimul din ei, pînă la al șaselea sinod au trecut nu mai mult de cincisprezece ani. Și însuși arhieriei: Toma, Ioan și Constantin, care au fost (pe catedra Constantinopolului) în sus-arătatul interval de timp, au fost hirotoniți de sus-numiții eretici și însă aceasta nu li s-a socotit lor ca vină (greșeală). Cincizeci de ani a durat (ținut) acolo această erezie. Dar părinții de la al șaselea sinod au anatemizat (doar) pe aceștia patru, chiar dacă au fost singuri de ei hirotoniți”.

Sfântul sinod a spus: „aceasta este evident”.

Constantin, preasfințitul episcop Constantin, a spus: „prearespectabili frați! suficeint a fost demonstrat, că aceia din eretici, care se întorc, trebuie să fie primiți. Dar dacă orișicine cu intenție a mers la eretic și a primit de la el hirotonia, să nu fie primit”.

Prearespectabilii monahi au spus: „și referitor la aceasta este epistola sfântului Vasile și noi rugăm să fie citită”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să fie citită”.

Constantin, notarul și diaconul, a citit:

„Din epistola sfântului Vasile către Nicopoliți”.

„Eu nu recunosc ca episcop și nu aș fi numără (adăuga) la preoții lui Hristos pe acela, care, la zdruncinarea (subminarea) credinței, este ridicat în (ca) întâi stătător de mâini necuviincioase. Astfel este părerea mea, iar voi desigur gândiți la fel ca noi, dacă aveți parte cu noi. Dacă însă voi vă țineți de propria părere, atunci fiecare este stăpânul părerii sale. Noi suntem nevinovați de sângele acesta. Eu scriu aceasta nu pentru aceea, că nu aveam încredere în voi, dar pentru ca să mențin pe cei capabili să vie în nedumerire, când vor afla părerea mea, că unii, neadmiși (nepermiși) în comuniune, chiar și unii ca aceia, care nu au primit de la eretici punerea mâinilor, apoi, după venirea păcii, întâlnesc pentru sine dificultăți să fie numărați la preoțesca mulțime (puzderie)”.

Prearespectabilii monahi au spus: „iată părintele respinge hirotonia ereticilor, când spune: „eu nu aș fi numără (adăuga) la preoții lui Hristos pe acela, care, la zdruncinarea (subminarea) credinței, este ridicat în (ca) întâi stătător de mâini necuviincioase”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „și eu mă scârbesc de cei hirotoniți cu anume acest scop, adică la zdruncinarea credinței, mai ales însă dacă au fost și episcopi ortodocși, de la care se poate de primit hirotonia. Astfel este părerea părintească (părinților). Dacă însă cineva îndrăznește să primească hirotonia de la episcopii îndepărtați (excomunicați) după proclamarea hotărârii sinodale și părerea unanimă a bisericilor referitor la ortodoxie; atunci este supus detronării”.

Sfântul sinod a spus: „această părere este dreaptă”.

Prearespectabilii monahi au spus: „cum dar la sfârșitul epistolei este scris: „apoi, după venirea păcii, întâlnesc pentru sine dificultăți să fie numărați la preoțesca mulțime (puzderie)”? Iată și după venirea păcii nu sunt primiți cei hirotoniți” (adică de eretici).

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „Părintele nu a spus, că pe ei nu se cuvine ai primi, dar (el și-a exprimat gândul) ca să nu îndure strîmtorare aceia din ei, care ar fi vrut să se alăture clerului ortodox; pentru că într-adevăr (cu adevărat) aceasta se întâmplă nu fără de piedici și dificultăți. Deci dumnezeiescul părinte, în acel timp, când erau foarte mulți episcopi ortodocși, a interzis fiilor bisericești să primească hirotonia de la ariani; așa cum în aceste caz ei nu ar fi avut nici o justificare. Iar că aceasta este cu adevărat așa, se vede din aceea, că cei care au fost după el urmașii bisericii, care au știut cu desăvârșire gândul părintelui, primeau pe cei hirotoniți de eretici, dacă numai apoi ei s-au îndreptat (corectat), după cum noi am aflat aceasta din cele citite mai înainte; pentru că părinții pretutindeni între ei sunt de acord și nu este între ei nici o împotrivire, iar se împotrivesc lor unul care nu a înțeles înțeleptele lor scopuri”.

Prearespectabilii monahi au spus: „nedumerirea a fost rezolvată corect”.

Sfântul sinod a spus: „să citească renunțările (refuzurile, apostaziile) lor viitorii episcopi, ca întorși acum la biserica catolică”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să citească; așa cum întrebarea referitoare la două puncte, supuse hotărârii, este examinată temeinic, și anume referitor la cei care vin de la erezie la sfânta biserică catolică și referitor la cei hirotoniți de eretici”.

Ipatie, episcopul Niceei, a citit renunțarea (refuzul, apostazia) sa. După conținut ea a fost la fel, cu aceea ce a prezentat și Vasile, prearespectabilul episcop al Ancirului.

Lev, episcopul Rodosului, Nicolai, episcopul Ierapolului, Grigorie, episcopul Pisinuntului, Gheorghe, episcopul Atiohiei pisidiene, și Lev, episcopul Carpadului, au citit asemănătoare refuzuri.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „noi am aflat mărturisirea (acestor episcopi) din cele de ei citite. În următoare ședință ei vor fi primiți, dacă nu este nici o altă piedică”.

Sfântul sinod a spus: „să fie după porunca ta, atotsfinte părinte”.

Și cu aceasta Sfântul sinod s-a ridicat și a proclamat: „mulți ani împăraților”.

„Irinei și lui Constantin, marilor împărați și autocratori, mulți ani”.

„Ortodocșilor împărați mulți ani”.

„Doamne! întărește pe nimicitorii (zdrobitorii) apărutei inovații. Doamne! dăruiește-le viață evlavioasă”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „pacea lui Dumnezeu să fie cu voi cu toți”.

PRAXA A DOUA

În numele Domnului și Stăpânului Iisus Hristos, adevăratului Dumnezeu al nostru, în împărăția (domnia) preaevlavioșilor și iubitorilor de Hrsitos stăpâni ai noștri, Constantin și de Dumnezeu încoronata mama lui Irina, în al optulea an al consulatului lor, cu șase zile înaintea calendulelor de octombrie, al unsprezecelea indiction, s-a adunat sfântul și ecumenicul sinod, creat cu mila lui Dumnezeu și cu evlavioasa (cucernica) poruncă a acelorași ocrotiților de Dumnezeu împărați în slăvita mitropolie a Niceii, ce e în regiunea Vifinului, și anume: Petru, prearespectabilul protopop a preasfințitei biserici a sfântului apostol Petru din Roma, și Petru, prearespectabilul preot, monah și egumen a vredniciei de cinste mănăstiri a sfântului Sava în Roma, - care ocupau locul lui Adrian, preafericitului și preasfințitului arhiepiscop a pristolului apostolic a Romei antice; Tarasie, preafericitul și preasfințitul arhiepiscop al celebrului (fimosului) Constantinopol, noii Rome, și alți episcopi cu ei, și de asemenea și Ioan și Toma, prearespectabilii preoți, monahi și locțiitori al catedrelor apostolice de răsărit.

S-au așezat înaintea preasfântului amvon al bisericii în preasfințita mare biserică numită Sofia (Софийскою). La sinod au fost prezenți de asemenea preaslăviții și preacelebrii demnitari, și anume: Netron preaslăvitul consul, patriciul și conducătorul ocrotitei de Dumnezeu împărăteștei suite, Ioan, împărătescul остарий și logofătul militar. Când tot sfântul sinod s-a aranjat după ordinea, indicată în prima praxă, - împreună cu păziții de Dumnezeu arhimandriți, și egumeni (stareți) și toată mulțimea (puzderia) monahilor, și când a fost pusă sfânta și neatinsa (intacta) evanghelie Dumnezeiască, Nichifor, preaiubitul lui Dumnezeu diacon și хартофилакс (în trad. din gr. – servietă, poate secretar?) vredniciei de cinste patriarhii, a spus: „un om de la împărat stă în fața ușilor cinstitei biserici; el a adus cu sine pe episcopul Neocezareii”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „să intre”.

Preaslăvitul împărătescul sol a intrat și a spus: „eu am fost trimis de către vitejii (bravii) stăpâni (suverani) pentru aceea, ca să-l aduc pe prearespectabilul episcop al Neocezareii la al vostru cucernic (evlavios) și sfânt sinod; și vi-l prezint”.

Sfântul sinod a spus: „Dumnezeu să păzească pe vrednicii de cinste împărați ai noștri”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus episcopului Neocezareii: „până acum nu ai avut ocazia să afli adevărul? sau te-ai comportat față de el cu dispreț, gândind, că încă nu l-au înțeles (priceput)? Și dacă el rămânea necunoscut pentru tine, atunci nu te rușina să afli cuvântul adevărului, cum nu te-a rușinat de cuvântul greșit (eronat)”.

Grigorie episcopul Neocezareii, a spus: „crede, stăpîne, că el mi-a fost necunoscut. Tare (cu tărie) doresc să aflu (adevărul), după cum îmi poruncește stăpânul (adică patriarhul) și sfântul sinod”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „spune: ce vrei să afli”?

Grigorie prearespectabilul episcop al Neocezareii, a spus: „așa cum toată această adunare vorbește și gândește la fel; atunci eu am înțeles și cu desăvârșire m-am convins, că anume adevărul se examinează și se propovăduiește; și pentru aceea cer și eu îngăduință la fostele mele necuvioșii și vreau să mă luminez (lămuresc) și să mă învăț împreună cu toți; așa cum rătăcirile și păcatele mele sunt nenumărate: și să înmoaie (calmeze) Domnul pe sfințitul sinod și pe atotsfântul stăpân”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „, poate, tu vrei să adumbrești gândul tău cu acoperământul (învelișul) vicleniei și, dând cuvintelor chipul adevărului, în suflet rămii nelegiuit (criminal)”.

Grigorie, prearespectabilul episcop al Neocezarei, a spus: „să nu fie! adevărul mărturisesc și nu voi minți și cuvântul nu-l-mi voi schimba”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „tu mai înainte (devreme) trebuia să-ți отверзти întorci urechile și să-l ascuți pe Pavel, care spune: „*țineți predaniile pe care le-ați învățat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră*” (2 Tes. 2:15), și de asemenea către Timotei (1 T. 6, 20) și către Tit (3, 9) scrie: *depărtează-te de vorbirile deșarte*”. – Ce poate fi mai scârbos și mai nou inventat (născocit) decât acea hulă, ca și cum creștinii sunt închinători la idoli”?

Grigorie, prearespectabilul episcop al Neocezarei, a spus: „aceasta a fost necuviincios; și noi recunoaștem, că aceasta a fost necuviincios. Dar așa procedau mulți; și noi așa procedam. Și pentru aceasta noi cerem îngăduință rătăcirilor noastre. Mărturisesc, stăpâne, în fața preacinstitei sfinției voastre, și în fața tuturor fraților sfântului sinod, că noi am greșit, am procedat ilegal și necuviincios; și cerem în (pentru) aceasta iertare”.

Preasfințitul patriarh Tarasie a spus: „cuvântul meu: în următoarea ședință (întrunire) iarăși să examinăm faptele lui – împreună cu refuzul lui”.

Sfântul sinod a spus: „potrivit poruncii sfinției tale, viitorul episcop să se prezinte cu refuzul la următoarea ședință; și cu el ca fi procedat după judecată (apreciere)”.

Leontie, prearespectabilul secretar împărătesc, a spus: „atotsfințitul și convocatul de Dumnezeu sinod ține minte, că în adunarea anterioară (precedentă) a fost citită suprema scrisoare a de Dumnezeu ocrotiților împărați ai noștri, în care se pomenea (menționa) despre epistola sinodală, trimisă de către preasfințitul și preafericitul papă al Romei antice și despre epistola în două caiete a vrednicilor de cinste arhieriei de răsărit; aceste epistole acum sunt aduse; și noi le prezentăm la judecata (aprecierea) voastră”.

Sfântul sinod a spus: „să fie citită epistola lui Adrian, preasfințitului și preafericitului papă al Romei antice”.

Și Nichifor, preaslăvitul secretar împărătesc, a citit.

„Traducerea epistolei latine a lui Adrian preasfințitului papă al Romei antice”.

„Episcopul Adrian, robul robilor lui Dumnezeu.

„Preaevlavioșilor suverani și străluciților (luminaților) împărați și purători de biruință, preaiubiților în Dumnezeu și Domnul nostru Iisus Hristos copii, preauguștilor lui Constantin și Irina”.

„Dumnezeu, care a strălucit, din întuneric, lumina (2 Cor 4:6), ne-a scos de sub puterea întunericului (Col. 1:13) prin întruparea Fiului Său, lumina adevărată, în Care a binevoit să sălășluiască toată plinirea dumnezeirii și printr-Însul toate să le reînnoiască, fie cele de pe pământ, fie cele din ceruri, prin sângele crucii Sale (Col. 1:19, 20) – după marea bogăție a bunătații Sale, a fost perceput (sesizat) pe fața bisericii Sale, a binevoit a chema (invoca) acum prudenta și sortita (destinata) prealuminata împărăteasca milă (îndurare) pentru apărarea credinței, - ca prin voi să gonească (alunge) departe norii minciunii și să dăruiască biruința (victoria) adevărului. Cu cât noi am ascultat cu atenție venita la noi epistolă a blândeței (delicateței) voastre, cu atât la însuși auzirea ei duhul nostru triumfător se întraripa (încuraja); și atâtă plăcută bucurie a intrat în inima noastră, că orice cuvinte nu sunt suficiente pentru aceea, ca să exprimăm aceasta în (cu) limba omenească.

Cu mult mai multă bucurie noi am primit datorită (ca urmare) ordinelor voastre, decât de la mâhnirea ce a fost la noi de la erezia schizmaticilor, care înainte de aceea ne supăra (întrista). – Așa cum în aceste vrednice de cinste ordine nu se ascunde și despre aceea, ce a fost mai înainte în orașul vostru împărătesc referitor vrednicilor de cinste icoane, cum le distrugteau și necinsteau și le supuneau insultei cei ce au împărățit (domnit) înainte de voi. (O dacă aceasta nu li s-ar fi socoti lor ca vină! Mai bine le-ar fi fost dacă nu și-ar fi întins mâinile lor asupra bisericii!), așa cum tot poporul, care se afla în regiunile de răsărit, a fost în rătăcire și ce comporta cu icoanele, așa cum dorea, până când Dumnezeu nu a înălțat în conducători pe voi, cei ce căutați slava Lui în adevăr și doriți să păstrați predaniile (tradițiile) sfinților apostoli și învățătura tuturor sfinților; - atunci noi, găsind, că în domnia voastră se acordă (se înmulțește, adaogă) o vrednică de laudă grijă pentru vrednicile de cinste icoane, și respingând nebunia ereticilor sau conducătorilor, care, rupînd sulițele, își întindeau mâinile asupra bisericii, pe deplin credem, că a voastră, de Dumnezeu slăvită în biruințe, putere împărătească este străină de cruzimea (furia) lor. Pentru aceasta, implorînd mila (milostivirea) atotputernicului Dumnezeu, noi Îi înălțăm nelimitate (nenumărate) mulțumiri pentru voi; iar voi stați neclintit la aceea, ce excelența voastră a sfințit și a început să săvârșească. Dacă voi veți rămîne tari în acea credință ortodoxă, pe care ați primit-o, și dacă cu ajutorul vostru vor fi înălțate la chipul de la început sfintele și vrednicile de cinste icoane, atunci voi veți fi asemenea vrednicului de pomenire suveranului și împăratului Constantin și fericita Elena, care au anunțat (declarat) credința ortodoxă publică (comună, națională) și au înălțat sfânta catolica (catoliceasca) și apostolica mama voastră duhovnicească, biserica Romei, și împreună cu alți împărați ortodocși au cinstit-o, ca capul tuturor bisericilor. Atunci voi veți purta ocrotitul de Dumnezeu și atotmilostivul nume a noului Constantin și noii Elene, prin care de la început sfânta catolica și soborniceasca biserică a primit putere și asemenea căroră preastrălucita (prealuminata) și pe tot globul pămîntesc prearenumita prin biruințe slava voastră împărătească va fi proslăvită de poapoare, mai ales: dacă urmînd tradițiilor credinței ortodoxe, voi cu dragoste veți primi hotărârile bisericii fericitului Petru, cneazul apostolilor, și așa cum cu râvnă făceau înaintașii voștri, sfinții împărați, așa și voi, vrednic de laudă (cu vrednică laudă) cinstind-o, iubiți pe conducătorul (vicarul, guvernatorul) ei din toată inima (din adîncul inimii), iar și mai bine, dacă puterea voastră de bine dăruitoare va urma ortodoxei, în duhul sfintei noastre biserici romane – credinței ei. Și însuși cneazul apostolilor, căruia de Domnul Dumnezeu i-a fost dată puterea de a lua și rezolva (dezlega) păcatele pe cer și pe pămînt, de numeroase ori v-a protejat și toate națiunile (popoarele) barbare le-a răsturnat sub picioarele voastre și totdeauna v-a arătat învingători. Ca sfântă însemnătate (importantă) a lui se determină (hotărăște) capacitatea lui și aceea, cît de mare respect (cinste) trebuie să fie dat de către toți credincioșii din lume supremului lui pistol; căci Domnul pe acest cneaz la prezentat tuturor, ca pe pázitorul cheilor împărăției cerurilor, - și Singur îi acordă cinstea acelui privilegiu, că-i înmână cheile împărăției cerurilor. Deci preamărit cu o astfel de de preaslăvită cinste el s-a învrednicit să mărturisească acea credință, pe care se bazazează (întemeiază) biserica lui Hristos. După fericita mărturisire a urmat fericirea darurilor; cu propovăduirea despre aceasta este proslăvită sfânta soborniceasca biserică, și de la ea și toate celelate biserici a lui Dumnezeu au primit dreptul credinței, pentru că însuși cneazul apostolilor, fericitul Petru, primul președinte (conducător) pe catedra apostolică, urmașilor lui, care neîncetat au stat pe preasfântul lui pistol, a lăsat întăietatea apostoliei

sale și grijei pastorale: și cum lui i-a fost dată de către Mântuitorul nostru Domnul Dumnezeu puterea întâietății, așa și el singur (însuși) a acordat-o (oferit-o) și predat-o după dumnezeiască poruncă urmașilor săi primilor (întâilor) preoți, în conformitate cu tradiția celor pe care noi le cinstim ca sfințite imagini (icoane) ale lui Hristos, și icoanele preasfintei Lui Mame, apostolilor și tuturor sfinților. Din acel moment, cum biserica lui Hristos Dumnezeu nostru a început să se bucure (mulțumească) de pace și liniște, și până la momentul de față (în prezent) bisericile au fost împodobite cu sfinte icoane, cum despre aceasta mărturisește (dă mărturie) fericitul și preasfințitul papă Silvestru. Povestind în prefața lui (cuvântul înainte) despre acel timp, când la credința creștină s-a întors evlaviosul împărat Constantin, el spune următoarele: după trecerea zilei și venirea liniștii de noapte, în timpul visului se arată împăratului sfinții apostoli Petru și Pavel și spun: așa cum tu ai pus sfârșit (capăt) nelegiuirilor tale și ți-a stat scârbă să verși sângele nevinovaților; atunci Domnul Iisus Hristos ne-a trimis ca să-ți dăm îndrumare (învățătură) referitor la dobândirea mântuirii. Deci ascultă învățăturile noastre și fă tot, ce noi îți vom porunci. Silvestru, episcopul orașului Roma, ocolind urmărirea (gonirea) tale, se află pe muntele Socrat și acolo, în crăpături de piatră, caută adăpost (refugiu) tainic. Cheamă-l la tine, și el singur îți va arăta bazinul de apă. Când el te va (s)cufunda în el de trei ori, atunci puterea leproasă te va părăsi. După aceasta tu din partea ta să dai (răsplătești) Mântuitorului tău următoarea răsplată: fie după porunca ta să fie reconstruite (restabilite) bisericile în toată lumea romană; singur dar curățește-te, respingând (tăgăduind) superstițioasa slujire idolilor, și să dai închinare și cinstire unuia Dumnezeu, Care unul este adevăratul Dumnezeu; și mergi după voia Lui. Deci, sculându-se din vis, el îndată cheamă pe cei ai palatului, le povestește despre vis și-i trimite la muntele Soract, unde sfântul Silvestru, din pricina gonirii, se ascundea cu clericii lui, pe câmpul unui creștin, și se ocupa cu cititul și rugăciunile. Când el a văzut, că e găsit de ostași; atunci s-a gândit, că este chemat la cununa muceniciei, și, adresându-se întregului cler care se afla cu el, a spus: acesta este timp bine-plăcut (favorabil, prielnic), aceasta este ziua mântuirii. Deci el a plecat și a venit la împărat; și când a fost înștiințat (raportat) despre aceasta, a intrat la el cu trei preoți și trei diaconi. Intrând, a spus: împărate! pacea și biruințele îți sunt trimise din cer (de către cer). – Împăratul l-a primit cu bucurie și i-a înfățișat toate, ce s-au întâmplat cu el, ce a fost spus și deschis lui. La terminarea (sfârșitul) povestirii sale, el a început a întreba: ce fel de dumnezei sunt aceștia Petru și Pavel, care l-au vizitat pentru vindecarea lui și care i-au deschis adăpostul lui Silvestru. Silvestru răspundea: ei nu sunt dumnezei, dar aleși robi și apostoli a lui Hristos, trimiși să povățuiască oamenii, ca ei crezând să moștenească mântuirea. Și când papa vorbea în așa mod împăratului, atunci prima întrebare a împăratului a fost: nu este oare o oarecare imagine a acestor apostoli, ca după pictură el să poată să cunoască, că acestea anume sunt acele fețe, pe care le-a văzut în descoperire (revelație), (Atunci sfântul Silvestru a trimis diaconul și a poruncit să-i aducă icoana apostolilor. Uitându-se la ea, împăratul începe să vorbească tare, că aceștia sunt anume aceia, pe care i-a văzut, și că nu se cuvine a amâna aceea, ce de Duhul Sfânt este deschis (descoperit) referitor la bazinul de apă, care, după cum și-a amintit, ei îi propuneau pentru vindecarea lui. Iată, imaginile sfinților, după cum este spus mai sus, de pe timpul celor mai timpurii începuturi ale credinței noastre au fost la toți creștinii; așa cum și grosolanii păgâni, examinând istoria picturală a dumnezeieștii scrieri, se întorceau de la cinstirea idolilor și statuilor demonice la adevărata lumină a creștinismului și la cinstirea dragostei lui Dumnezeu. Și renumitul părinte și propovăduitor, fericitul Grigorie,

episcopul acestui apostolicesc pristol, spune, că icoanele sunt necesare pentru aceea, ca aceia, care nu știu scriptura, pe pereți să poată să citească aceea, ce nu pot să citească în cărți. Pentru aceasta anume vrednicii de laudă părinți și au decis să împodobească bisericile cu icoane și imagini pitorești (expresive) sfintele evenimente și fapte ale sfinților: și toți ortodocșii și preaevlavioșii împărați, toți preoții și evlavioșii slujitori ai lui Dumnezeu, și de asemenea toată lumea creștină, cu puterea primitei de către ei din primurile timpuri a tradiției de la sfinții părinți, păstrau icoanele și imaginile pitorești pentru evlavioasa (cucernica) dispoziție (așezare) și zdrobire a inimii și ortodox le cinsteau chiar până la timpurile străbunicului excelenței (luminăției) voastre. – Dar străbunicul vostru, după наушению șoptirea unor necuvioși, a dat jos aceste sfințite icoane și de atunci (din acel timp) a apărut o mare rătăcire în hotarele însăși Greciei și s-a revărsat o mare seducție (ispită) în toată lumea. Dar vai aceluia, prin care smintelile în toată lumea au intrat (Mat. 8:7?), după cum mărturisește însuși adevărul. Pentru aceasta preafericții întâii preoți (protopopii) romani acestui timp, stăpânul (episcopul) Grigore, și de asemenea și (alt) Grigore, cuprinși de mare mâhnire, implorau pe străbunicul vostru (dumneavoastră) de o preablândă evlavie și-l implorau cu puterea lui apostolică, ca el să se lase de la această nebunie și inovație și să restabilească icoanele la fostele locuri. Dar el în nici un fel (mod) nu se apleca (înclina, lăsa convins) la mântuitoarele lor rugăciuni (rugăminti). Apoi, stăpânii (episcopii) Zaharia, Ștefan, Pavel și iarăși Ștefan, înaintășii noștri, sfinții protopopi (întâii preoți), foarte des se adresau cu rugămintea de restabilire a acelorași sfinte icoane la bunicul și tatăl prealuminăției (prealuminății) blândeții voastre, și de asemenea și nimicinicia noastră de tot (foarte) smerit, dar permanent a rugat despre aceasta puterea voastră împărătească. Și acum mai stăruitor vă rugăm, așa cum noi, în puterea tradiției sfinților părinți și înaintășilor noștri, vrednicilor de slavă protopopilor (întâilor preoți), pictoral înfățișăm (reprezentăm) în biserici evenimentele sfințitei istorii, pentru evlavioasa dispoziție și pentru învățătura celor neexperimentați (lipsiți de experiență, novicelor), și punem în casa lui Dumnezeu sfințitul chip al Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în forma Lui întrupată și omenească, și de asemenea a preasfintei Lui Maici și sfinților apostoli, prooroci, mucenici și mărturisitori; așa și mult milostiva voastră putere împărătească să ajute la aceea, ca credința ortodoxă la fel să prospere și în țările grecești, ca, potrivit scripturii, să fie o turmă și un staul de oi (Ioan. 10:10?); pentru că sfințitele icoane rămân pretutindeni, unde doar sunt creștini, și toți credincioșii le dau cinste. De la chipul (imagea) vizibil mintea noastră, în zborul său duhovnicesc, se înalță la nevăzuta (invizibila) măreție a dumnezeirii, când Îl contemplează pe Domnul în trup, pe care Fiul lui Dumnezeu a binevoit să-l primească pentru mântuirea noastră. Acestui Mântuitor (Ispășitor) al nostru, care stă în ceruri, noi ne închinăm și-I dăm slavă cu duhul, așa cum este scris: Dumnezeu Duh este (Ioan 4:24). Pentru aceasta dumnezeirea pe Care noi o cinștim este spirituală (duhovnicească). Noi adorăm nu însuși icoanele după cum trîmbețază (răspândesc zvonuri) unii; să nu fie aceasta! Nu; dragostea noastră și năzuința (tendința) noastră – dragostea și năzuința către (spre) Dumnezeu și sfinții Lui. Păstrând curățenia credinței noastre, noi și icoanele, asemenea cum, și cărțile dumnezeieștii scripturi, le folosim pentru amintirea despre Acela, pe Care noi Îl cinștim. Creatorul nostru, Domnul și Dumnezeu, a creat omul din pământ (персти) după chipul și asemănarea Sa și l-a elucidat cu darul străvederii (vederii cu duhul), l-a înzestrat cu voie liberă. Și deja cel mai întâi (primar) om, cu dumnezeiască inspirație și în același timp cu a lui voie liberă, a dat nume

deosebite (speciale) tuturor animalelor, și tuturor păsărilor cerești (cerului), și tuturor animalelor (fiarelor) pământești, și aceste nume au rămas cu ele pentru totdeauna. Asemenea (așijderea) și Abel, înflăcărat de Duhul dumnezeiesc, după propria binevoință a inimii, a adus Domnului daruri de la cei întâi născuți ai turmei sale. Despre el noi citim, că Dumnezeu a privit (luat aminte, s-a îngrijit) asupra lui Abel și darurile lui. Apoi și Noe, după terminarea potopului, prin suprema inspirație, singur după a lui bunăvoință și după sentimentul propriei ingeniozități a creat altarul Domnului și pe acest altar a adus Domnului jertfa arderii de tot de la toate animalele și păsările curate. Într-un chip asemănător și Avraam, după cum este scris, cu propria binevoință (bunăvoință), a creat altarul în cinstea și slava Dumnezeului ce i S-a arătat. La fel a procedat și Iacov, când, fugind de Isav fratele lui, în vis a văzut îngerii lui Dumnezeu, care se urcau la cer și coborau din cer pe scară, și din vârful scării pe Domnul Care i-a vorbit; suclându-se din somn, el imediat, după propria bunăvoință, a luat piatra, care a fost la el sub cap, *a pus-o stâlp* (monument), și *a turnat pe vârful ei untdelemn*, și a pus locului acelaia numele Betel, spunând: *aceasta nu e alta fără numai casa lui Dumnezeu, aceasta e poarta cerului* (Fac. 28: 17 și 18). Și atotputernicul Dumnezeu nu S-a mâniat pe el pentru aceea, că el, după dorința și judecata lui, a înălțat această piatră, ca monument. Puțin mai departe în istoria Facerii se povestește, că Dumnezeu i-a spus: Eu sunt Dumnezeul Betelului, unde tu ai turnat untdelemn pe piatră și Mi-ai dat făgăduință. Iată, luminaților (străluciților) stăpâni (suverani), distinși (înalți) conducători! tot, ce doar se face din înțelegerea (priceperea) omenească întru slava lui Dumnezeu, nu trebuie să fie interzis; toate acestea cu desăvârșire sunt plăcute Creatorului (Ziditorului) nostru Domnului. Același Iacov a sărutat vârful toiagului fiului său Iosif și a făcut aceasta cu credință, după cum mărturisește despre aceasta fericitul Pavel în epistola către Evrei (11, 21); o astfel de cinste a acordat el nu toiagului, dar celui ce-l ținea. Așa și noi cu dragostea și devotamentul (atașamentul) către Domnul și sfinții Lui, reprezentând (înfățișând) vrednicele de cinste a lor chipuri pe icoane, dăm cinste nu scândurilor și vopsirilor (culorilor, vopselelor, boielilor), dar acelora, în cinstea cărora ele sunt făcute. Citim de asemenea, că lui Moise i-a fost poruncit de către Domnul Dumnezeu nostru: *Și să faci chivotul din aur curat, lung de doi coți și jumătate: larg de un cot și jumătate și înalt tot de un cot și jumătate și doi heruvimi de aur, iar fețele lor erau îndreptate una către alta* (Ieș. 21:10, 19 și 20?, Ieș. Cap. 37). Și puțin mai departe: Apoi să pui (capac) deasupra la chivot, iar în chivot să pui legea ce îți voi da, acolo, Mă voi descoperi ție și îți voi grăi de toate (Ieș. 25:21 și 22), adică din capac, între cei doi heruvimi de deasupra chivotului legii. A fost poruncit de asemenea, ca heruvimii pe perdea și pe învelișul скинии să fie din materie țesută (textilă) de diferite culori. Preblânzilor stăpâni (suverani) și măreți conducători! se cuvine a atrage atenția la aceea, că atotputernicul Domn al nostru, pentru mântuirea poporului Său, a binevoit a vorbi către El prin intermediul acestor heruvimi făcuți de mână. – Pentru aceasta fără îndoială (nu este îndoială, nedumerire), că tot, ce doar este așezat (instalat) în bisericile lui Dumnezeu întru slava și cinstea Lui, aceasta tot sfânt și trebuie să fie cinstit (apreciat). Se cuvine de asemenea, pentru convingerea necredincioșilor și corectarea înșelaților, să adăugăm și aceea, că Dumnezeu a poruncit robului Său Moise, spunând: (în cartea Numeri așa se spune referitor la molipsirea (contaminarea, infecția) ce a lovit evreii) fă-ți un șarpe, și-l pune pe un stâlp: și de va mușca șarpele pe vreun om, tot cel mușcat care se va uita la el va trăi. Și a făcut Moise un șarpe de aramă și l-a pus pe un stâlp; și când un șarpe mușca vreun om, acesta privea

la șarpele cel de aramă și trăia (Num. 21, 8 și 9). O cum vorbesc aiurea (spun nerozii) înverșunații împotriva credinței creștine, când afirmă, că nu se cuvine a da cinste și respect (venerație) icoanelor, pe care este reprezentant chipul Mântuitorului și a Mamei Lui (Sale) sau chipurile sfinților, pe bărbăția (vitejia) cărora se menține lumea și neamul omenesc primește mântuire. Noi credem, că poporul israelit, în timpul privirii la șarpele de aramă, se eliberează de nenorocirea (necazul) ce li s-a petrecut (i-a ajuns, s-a întâmplat). Oare, privind la chipul lui Hristos Domnul nostru și la sfinți, și cinstindu-i, noi ne vom îndoii de mântuire? Nu vom acorda compătimire (compasiune) unei astfel de nebune nechibzuieli. Vom urma tradiției (predaniei) adevărate și sub nici un pretext (motiv) nu ne vom abate de la învățătura ei. Citim de asemenea, că și Solomon Împăratul în biserica zidită de el a făcut heruvimii întru slava lui Dumnezeu, și de asemenea a pictat (colorat) biserica cu diferite culori. Pentru aceasta noi și toți ortodocșii, pentru proslăvirea credinței noastre și pentru înfrumusețarea casei lui Dumnezeu, ne folosim de diversitatea (multitudinea) culorilor și-o împodobim cu imagini pictorale (pitorești). Proorocul Isaia, proorocind, a spus: *în ziua aceea, va fi un jertfelnic în mijlocul pământului Egiptului și un stâlp de pomenire la hotarul lui, pentru Domnul. Acesta va fi un semn și o mărturie pentru Domnul Savaot în pământul Egiptului: când vor striga către Domnul în strâmtorările lor, atunci El le va trimite un mântuitor și un răzbunător care-i va mântui* (Is. 19:19 și 20). Și slăvitul între prooroci David proslăvește, spunând: *laudă și frumusețe este înaintea Lui* (Ps. 95, 6). Și-n alt loc: *Doamne, iubit-am bunăcuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale* (Ps. 25:8). Vestind venirea (apariția) Mântuitorului (Ispășitorului) nostru și întruparea Fiului lui Dumnezeu, el într-un mod convingător poruncește să se închine feței Lui, în amintirea întrupării și proniei Lui, spunând: *fața Ta, Doamne, voi căuta* (Ps. 26:8), și mai departe: *feței Tale se vor ruga mai-marii poporului* (Ps. 44:14) și iarăși: *s-a însemnat peste noi lumina feței Tale, Doamne* (Ps. 4:6). Pentru aceasta și fericitul Augustin, celebrul (renumitul) părinte și minunatul învățător, în învățăturile sale spune: „ce este aceasta chipul lui Dumnezeu, cum nu fața lui Dumnezeu, cu care este însemnat (marcat) poporul lui Dumnezeu”? Și sfântul Grigorie, episcopul Niceii, în cuvântul, scris despre Avraam, printre altele spune așa: „adesea am văzut eu imagini pictorale a acestei suferințe, și niciodată nu treceam fără lacrimi pe lângă această priveliște, așa de viu arta această istorie o prezintă privirii (văzului)”. Locul din tâlcuirea lui la „Cantarea Cântărilor”, unde el în scris învață: „în arta pictorală o oarecare substanță cu diferite (variate) culori îndeplinește (împlinește) asemănarea viului, dar cine privește (se uită) la o imagine, artificial pictată cu culori, acela nu se oprește la evaluarea compozițiilor (componentelor) colorate puse pe imagine, atrage atenția doar la aceea, ce pictorul a prezentat cu culorile”. În scrisoarea sfântului Vasile, trimisă către Iulian apostatul, se spune: „mărturisesc credința noastră creștină neîntinată așa, cum noi am moștenit-o de la Dumnezeu, și cred în Unul Dumnezeu atotțiitorul, Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Duhul Sfânt; în aceste trei Fețe mă închin și dau cinste Unuia Dumnezeu; mărturisesc de asemenea și pronia întrupării Fiului lui Dumnezeu; pe sfânta Maria, care L-a născut după trup, o mărturisesc Născătoare de Dumnezeu. Accept și pe sfinții apostoli, prooroci și mucenici, care înalță rugăciuni spre Dumnezeu (și cred), că după cererea (intervenția) lor iubitorul de oameni Dumnezeu își revarsă mila Sa asupra mea și dăruiește lăsarea păcatelor. Pentru aceasta cinstesc și imaginile lor pe icoane și deschis mă închin lor; pentru că aceasta este predat de sfinții apostoli și nu trebuie să fie interzis. Pentru aceasta în toate bisericile lor noi reprezentăm (descriem) istoria lor”. Din

a lui-și discuții (dezbateri, discursuri) la ziua sfinților patruzeci de mucenici: „aflați în luptele vitejiei (gloriei) adesea reprezentau și istoriografii și pictorii, unii împodobindu-le (înfrumusețându-le) cu cuvântul, iar alții desenând (schițând) pe imagini; iar cu aceasta aceia și alții pe mulți i-au provocat la bărbăție. Ce cuvântul narativ transmite prin auz, aceea pictura arată tăcut prin imitare (imitație)”. Din discursurile sfântului Ioan, arhiepiscopul Constantinopolului, Gură de Aur, la pilda despre sămânță: „dacă tu ai fi înjurat (insultat) asupra hainei împărătești, atunci anume cu aceea nu ai fi făcut tu jignire (ofensă) aceluia, care o îmbracă? Oare tu nu știi, că dacă cineva necinstește imaginea împărătească, anume cu aceea pricinuieste jignire însuși împăratului, însuși prototipului și dregătoriei (demintății, rangului) lui? Oare tu nu știi, că acela care vorbește de rău (clevetește, bârfește) imaginea, compusă din lemn și vopsele, acela este judecat nu pentru aceea, că obraznic s-a comportat (raportat) cu obiectul neînsuflețit, dar pentru aceea, că el s-a ridicat (răsculat) împotriva Împăratului? El a pricinuit o dublă jignire Împăratului”. Și iarăși din discursurile aceluiași părinte la a cincea zi după Paști: „Totul este creat pentru slava lui Dumnezeu și folosul nostru: norii pentru aceea, ca să producă ploaie; pământul pentru aceea, ca să aducă roade; marea slujește corăbierilor (navigatorilor) și nu simte invidie. Tot slujește omului sau, mai bine zis, chipului lui Dumnezeu. Când aduc în orașe portretele și imaginile împărătești și spre întâlnirea lor ies judecătorii și poporul simplu și le dau lor cinste; atunci ei dau cinste nu scândurii sau imaginii, acoperită cu ceară, dar Împăratului. Ași și creația dă cinste nu chipului omenesc, dar cinstește însuși cerescul chip”. Vom arăta (indica) de asemenea și la cuvintele sfântului Chiril din tâlcuirile lui la evanghelia lui Matei: „credința reprezintă Cuvântul, care este chipul lui Dumnezeu, și de asemenea și aceea, cum este adusă de El jertfa mântuitoare lui Dumnezeu pentru viața noastră, cum El S-a îmbrăcat (înfășurat), asemenea nouă, cu trup și S-a făcut om”. Tot el puțin mai departe: „necesitatea chipurilor ne demonstrează nouă pildele, care prin intermediul expresiilor metaforice, de exemplu, „ochii” sau „pipăitul”, transmit esența aceluia, ce de către ei se subînțelege (înțelege) și ce nu se vede se contemplează (meditează) cu gândul”. Din cuvântul sfântului Atanasie, episcopul Alexandriei, „despre întruparea Domnului” (despre întruparea lui Dumnezeu-Cuvântul), care începe cu cuvintele: „În cuvântul precedent (anterior), din multe am luat nu multe (puține), dar în măsură suficientă, noi am gândit (cugetat)”... În acest cuvânt el vorbește mai departe: „întrucât chipul pictat pe lemn s-a făcut nevăzut de necurăția exterioară, atunci a fost necesar iarăși să vină Acela, a Cui este acest chip, ca pe aceeași substanță să se poată de reînnoit (restaurat) imaginea; căci pentru chipul reprezentat și însuși substanța (materialul), pe care este pictat, nu se aruncă, dar se restaurează chipul de pe ea”, ș.a. De asemenea (tot așa) din capitolul al noulea din cartea a treia a fericitului Ambrozie către Împăratul Grațian: „când noi cinstim dumnezeirea și trupul, oare nu-L împărțim (divizăm) pe Hristos? sau când în El cinstim și chipul lui Dumnezeu și crucea, atunci oare nu-L divizăm? Să nu fie”. Din sfântul Epifanie, episcopul Constanției Ciprului: „oare atunci când Împăratul are portret, atunci sunt deja doi Împărați? Sigur nu! Împăratul este unul și prin existența portretului”. Din cuvântul sfântului Ștefan, episcopul Bostrului, despre icoanele sfinților: „iar referitor la icoanele sfinților mărturisim, că ele, ca și orice lucru în numele lui Dumnezeu, - este lucru bun și sfânt, pentru că alt lucru este icoana și alt lucru este idolul sau statuia. Când Dumnezeu l-a alcătuit (format) pe Adam, adică l-a creat, atunci a spus: *să facem om după chipul și după asemănarea Noastră* (Fac. 1:26). Și a făcut El omul după chipul lui Dumnezeu. Și deci cum (ce)? Așa cum omul este chipul lui

Dumnezeu; atunci el este idol? el este obiectul idolatriei și necuviinței? Să nu fie. Dacă Adam ar fi fost chipul demonilor, atunci el ar fi fost asuprit (năpăstuit); dar așa cum el este chipul lui Dumnezeu, atunci este vrednic de acceptare (primire) și respect (admirație). Orice imagine, făcută în numele Domnului, sau îngerilor, sau proorocilor, sau apostolilor, sau mucenicilor, sau dreptilor – este sfântă; pentru că închinarea nu se dă lemnului, dar aceluia, care este privit (contemplat) pe lemn și ce se amintește. Noi toți cinștim șefii (comandanții) și cu dragoste îi acceptăm, chiar dacă eu sunt păcătoși. Pentru ce dar nu trebuie noi să cinștim pe sfinții robi ai lui Dumnezeu?

-----Alt traducator-----

Pentru ce sa nu facem icoane în amintirea lor, astfel încât să nu cada prada uitării? Dar tu spui că Dumnezeu Însuși a oprit închinarea la “chip cioplit” (lucrul făcut de mana). Spune-mi dar, iudeule, ce lucru este pe pământ nefăcut de mâna – inca de la facerea lumii? Ce? Nu cumva civotul lui Dumnezeu făcut din lemnul lui Sefim? Oare nu cu mainile este făcut? Și jertfelnicul, și curatitorul, și stamna, unde se tinea mana, masa, svesnicul, cortul dinlauntru și dinafara, oare acestea toate nu sunt facute de mana omeneasca, cand pe toate le-a făcut Solomon? –De ce dar lucrul făcut de mana omeneasca se numeste Sfanta Sfintelor? Ce asadar? Heruvimii și Cei cu cate sase aripi care sunt pusi in jurul Jertfelnicului nu au acestea chipuri ale ingerilor? Dar in acelasi timp nu sunt oare facute de mana omeneasca? Pentru ce dar acestea nu sunt aruncate deoparte? Intrucat acestea sunt facute dupa porunca lui Dumnezeu, inseamna ca sunt și sfinte. Chipurile paganesti inasa, fiind inchipuiri ale demonilor, au fost judecate de Dumnezeu și aruncate afara. Noi, dar, pentru pomenirea Sfintilor, le facem icoane; facem icoane lui Avraam, Moise, Ilie, Isaia, Zaharia și altor prooroci, apostolilor și sfintilor mucenici care pentru Hristos s-au jertfit și au murit, astfel incat oricine, vazandu-i in icoane, sa-si aminteasca de ei și sa preaslaveasca pe Dumnezeu, care i-a proslavit pe ei. Lor trebuie sa le dam cinste și închinare. Sa-i cinștim cautand la cele ce li se cuvin. Ca ravnind lor, tot omul sa se sileasca intru savarsirea faptelor lor. De aceea, in ce altceva consta închinarea daca nu intru a ne închina, precum și noi pacatosii ne plecăm unul altuia din draoste și pretuire reciproca?

Asa și chipului lui Dumnezeu ne închinăm și îl preaslăvim stand cu frica înaintea lui, pentruca este asemanaea Lui, însuși Domnul sta zugrăvit pe el. Deaceea oamenii binecinstitori și binefăptuitori, pomenitori ai sfintilor, nu împiedica savarsirea binelui fata de ceilalti și nu rad de cei care cinștesc pe sfintii lui Dumnezeu și îi pomenesc pe ei, iar pentru aceasta ei primesc multa plata.

Cat priveste pe necinstitori, ei vor trebui sa dea raspuns pentru cugetele lor netrebnice, intrucat au rastalmacit adevarul și s-au indepartat de Dumnezeu. Icoanele se zugrăvesc intru pomenirea sfintilor, carora le dam cinste și închinaciune ca unor robi ai lui Dumnezeu, osardnici rugatori și mijlocitori pentru noi înaintea Lui, iar pomenirea binefacerilor și a multumi Domnului pentru ele, este socoteala dreptatii.

Din cuvintele fericitului Ieronim presviter ierusalimitean: „cum a binevoit Dumnezeu sa dea evreilor tablele pe care Moise le facuse din piatra și doi heruvimi de aur, in timp ce

celelalte popoare se inchinau chipurilor cioplite; asa si noua crestinilor El ne-a dat crucea si reprezentarile faptelor sfinte, pentru inchinaciune si zidire.”

Asadar, preasfintiti parinti si fii de pace iubitori, am urmarit pe scurt aceste mărturii mai sus pomenite ale sfinților părinți. Dar si istoria de Dumnezeu insuflatai Scripturi a Legii celei Vechi si Noi, deasemenea sta marturie faptului ca trebuie sa urmam randuiala cinstirii de Dumnezeu; pentru că toate acestea s-au asezat in biserici, dupa porunca dumnezeiasca, spre slava lui Dumnezeu și spre amintirea vrednicilor de pomenire fapte, conform tradiției sfinților părinți. Cat priveste sfintele icoane si reprezentarile iconografice ale unor momente sacre, noi cu toata smerenia si cu inima curata ne-am straduit sa explicam De Dumnezeu intaritei Domniei Voastre in aceasta epistola.

Ne-am silit sa aducem la cunostinta Preabinecuvantatei Voastre Stapanii, in chip grabnic, marturii din Parinti vrednici de cinstire, care au randuit sfintele icoane. Cu profunda dragoste implor pe Blandetea Voastra, ca si cand as sta inaintea voastra ingenuncheat cazand la picioarele voastre va indemn si va rog cu osardie: porunciti sa fie readuse icoanele in imparatescul si de Dumnezeu pazitul vostru oras si in alte parti ale Greciei, sa fie restabilite si intarite in chipul de mai inainte. Pastrati predania preasfintei si preasfintitei noastre Biserici si respingeti viclesugul necinstitorilor eretici, astfel incat Biserica noastra Sfanta Catoliceasca si Apostoleasca Romana sa va primeasca in bratele sale. Daca insa pentru nebunia si necredinta ereticilor, nu este cu putinta restabilirea sfintelor si vrednicilor de cinstire icoane, nici intarirea imporantei lor deodinioara fara hotarare soborniceasca, si daca Preasfanta si Imparateasca voastra Stapanire doreste sa invite pe preotii nostri, asa cum se spune in subordinea voastra imparateasca, atunci intai sa fie blestemat in prezenta solilor nostri acel sobor mincinos care fara incuviintarea prestolului apostolic, in mod nelegiuit, necinstit si necugetat, impotriva predaniilor sfinților si vrednicilor cinstire Parinti, s-a adunat pentru problema sfintelor icoane; apoi, conform vechiului obicei, Binecinstitoarea si preablanda Domnia voastra, impreuna cu Prea-augusta imparateasa, mama luminatei voastre si cu patriarhul aceluia oras domnesc de asemenea cu tot senatul care a depus juramant sfant, binevoieste sa ne trimita instiintare cu juramant, precum ca nu aveti partasie cu niciuna dintre parti ci dimpotrivă, tratați toate părțile în mod egal, că nu veți permite in nici un caz ca trimisilor nostri sa le si se intample vreo nenorocire, ci sa-i primiti cu cinste si vrednic onor. - Si daca amandoi vor fi de acord (cu Soborul/ Sinodul) atunci e bine; iar daca vor fi cu totul impotriva, atunci sa va ingrijiti sa-i trimiteti inapoi cu omenie deplina, pentruca niciodata cei trimisi catre voi, vestiti fiind prin ravna lor pentru credinta si sfintele icoane, binecinstitori soti si robi ai lui Dumnezeu, nu au fost trimisi la siliri (in exil) si (acolo) sa-și fi încheiat viața din lumea aceasta pentru mărturisirea lor bună.

In continuare rugam Binecinstitoarea si de Dumnezeu incununata Stapania Voastra pentru urmatoarele: daca va straduiti sa tineti dreapta credinta ortodoxa a sfintei Biserici catolicesti a Romei; atunci binevoiti sa intoarceti deplin mostenirea Sf. Petru, intaiul intre apostoli si ocrotitorul vostru, cedata noua de catre imparatii drept-slavitatori sau de catre alti credinciosi crestini, pentru impodobirea aceleiasi Biserici a lui Dumnezeu si pentru hrana saracilor. Apoi, sa fie redat in mod canonic sfintei noastre Biserici Romane si dreptul de a hirotoni (посвящения) arhiepiscopi si episcopi, ce se afla in limitele eparhiei

noastre, ca in nici un chip sa nu-si faca loc intre preoti discordia in locul intelegerii, precum este exprimat si in dispozitia Luminatiei Voastre: fie sa se dezradacineze toata neghina si samanta raului si sa se plineasca cuvantul Domnului si Mantuitorului nostru Iisus Hristos: “ *portile iadului nu o vor birui pe Ea*” si iarasi “*tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea... Și îți voi da cheile împărăției cerurilor și orice vei lega pe pământ va fi legat și în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat și în ceruri.*” (Matei, 16,18-19)

Scaunul Sf Petru, pe toata intinderea pamantului se bucura de intaietate (primat) si este intarit (instituita) prin a fi capul tuturor Bisericilor lui Dumnezeu. Asa cum Sf Ap. Petru, dupa porunca Domnului el insusi conducea Biserica; asa si in continuare (prin succesorii sai) intotdeauna a pastrat si pastreaza primatul. Aceasta porunca referitoare la Biserica universala (Ecumenica), nu trebuie sa se refere (nominal) mai mult la nici unul dintre scaunele patriarhale decat la primul, ficare sinod intarind prin puterea sa si pastrand incercata supunere. Am fost surprinși când am descoperit că în decretelor voastre imperiale, date despre patriarhul orașului imperial, adică despre Tarasie, el este deasemenea numit universal (ecumenic). Nu știm, prin ignoranță oare, ori prin sfatuirea unor schismatici și eretici, s-a scris aceasta? Cerem dar cu convingere Milostiva voastra Stapanie imparateasca, ca niciodată în niciuna din scrierile sale sa nu se iscaleasca ca - universal; pentru că, în mod vadit, acest lucru contravine sfintelor canoane și tradiției Sfintilor Părinți.

Celui ce se situiaza pe al doilea nivel nu-i este cu putinta sa poarte acest titlu, decat doar in puterea autoritatii Bisericii noastre Catolicești si Apostolești. Deaceea, daca se numeste universal in pofida vointei mai sus statatoarei Sfintei Biserici Romane, care este capul tuturor Bisericilor Domnului, atunci in mod evident el se arata pe sine insusi eretic si calcator al Sfintelor Sinoade pentru că dacă este universal, înseamnă că el recunoaște pentru el insusi aceeași superioritate ecleziastică ca și Scaunul nostru; ceea ce va parea ciudat tuturor drept-credincioșilor creștini; pentru că Însuși Răscumpărătorul lumii a randuit primatul și puterea asupra întregii lumi sfantului apostol Petru, iar prin acesta, noua netrebnicilor ca si urmasi. Biserica Romana Catoliceasca și Apostolică încă mai păstrează și va păstra întotdeauna primatul și puterea stapanirii. Prin urmare, dacă cineva îl numește ecumenic sau își dă consimțământul (ceea ce nu credem); apoi sa cunoasca că este străin credinței ortodoxe și apostat de la Sfânta noastră Biserică Catoliceasca și Apostolicească. Da, și însuși Tarasie, patriarhul orașului împărațesc, ne-a trimis o epistola sinodala, îndeplinind obiceiul vechi. Primind-o si in acelasi ceas cercetandu-o, am fost bucurosi de mărturisirea lui de credință ca fiind adevarata, precum si a dogmelor celor 6 Sinoade Ecumenice, si cele despre incinstirea icoanelor; dar, iarasi, am fost profund supărați și întristați de faptul că, fiind ales dintre laici și luat din dregatorie, el a fost brusc ridicat la nivelul de patriarhat, și contrar randuiei sfintelor canoane a fost făcut patriarh. Și – este rusinos să spunem, dar e greu si sa tăcem - cei care până în prezent trebuiau să fie sub îndrumare si care trebuiau invatati, fara sa roșeasca se afla in postura de invatatori, nu se tem și nu se rusineaza să-și asume povatuirea sufletelor, în timp ce acestora le este cu totul necunoscuta datoria povatuirii; pentru că ei nu stiu nici măcar incotro ar trebui să se indrepte ei înșiși. În măsura acest lucru este nedrept și cu totul neînțelept, incat poate fi judecat si dupa randuiala mireneasca: Oare conducatorii militari aleg un om ne-

experimentat ca sa poarte greutatea? Ce fel de povatuitori ai sufletelor pot fi cei care, cu grabă prematură, doresc să atingă înălțimea episcopatului? Sa va fi gandit macar la această comparație a lucrurilor și sa va fi abținut de la asumarea unor greutati neincercate; pentru ce vor învăța cei care ei înșiși nu au fost învățați? Prin urmare, cuazare canonică este randuit ca în nici un chip din cinul mirenesc sa nu se intre brusc în preoție. Și dacă nu ar fi fost participarea lui Tarasie la restabilirea sfintelor icoane, ceea ce mărturisește credința lui; atunci noi nu am fi putut sa dam în nici un caz consimțământul pentru alegerea lui. Așadar vă rugam pe voi, De-Dumnezeu incununatilor Domni Prea-mari și Luminați Împarați, și iarasi plecand genunchii va imploram De-Dumnezeu Intarita Milostivirea Voastra și pe Dumnezeu cel atotputernic, care a poruncit să domniti și a binevoit sa urcati pe treapta de sus a stapanirii, imploram Domnia voastra: Binevoitor plecati preamilostiva voastră ureche către preasmerita noastră cerere și restabiliți în forma anterioară preasfintele icoane, pentru ca toți creștinii din întreaga lume să se veseleasca și să se bucure cu bucurie mare. – Atunci când această ispită rea si înșelătoare care s-a strecurat in diferite părți ale Greciei, va fi nimicită, și, cu voia lui Dumnezeu, preasfintele icoane vor fi repuse spre cinstire ca si mainainte, atunci o mare bucurie se va revarsa în tot pământul, și din acel moment, cu mijlocirea și sub ocrotirea Sf. Petru, mai-marele Apostolilor, va veți afla sub cununa biruitorilor, si veți stapani asupra neamurilor pagânești (barbare), - precum si fiul si împreună-parintele nostru duhovnicesc, Carol – regele francilor si al longobarzilor și al Romei patriciene, supunându-se si ascultând în toate sfaturilor noastre, a supus sub picioarele sale, toate neamurile barbare (necredincioase), care se află in apus, le-a cucerit și le-a alipit regatului său. Conduc de o dragoste aparte, el, după luptele sale grele, nu a încetat niciodată să daruiască aceleiasi Biserci a apostolul lui Dumnezeu, fie o provincie, fie un oraș, fie alte teritorii; deasemenea și moștenirea Sf. Petru, care fusese luata cu forta de catre stricatorii de credință longobarzi (lombarzi). Prin curajul lui el a redat apostolului lui Dumnezeu ceea ce îi aparținea de drept. Dar, pe lângă aceasta, a jertfit neîncetat aur și argint pentru împodobirea bisericilor și hranirea săracilor; de aceea amintirea împărăției sale va dainui in veacul veacului. – Prin urmare, iubind indeosebi si prețuind de Dumnezeu daruita Stapania Voastră, vă cerem cu sârguință să primiți cu caldura și bunavoința acestor mesageri si trimiși ai noștri, adică Petru, preaiubitul nostru arhipresviter și Letra, abate si presviter al vrednicei de cinstire mănăstiri a Sfântul Sava. Prealuminata milă a Domniei Voastre să randuiască si reînțoarcerea lor în siguranță și bunăstare, astfel încât, aflând de la ei despre credința voastră ortodoxă și văzându-i bucuroși de atitudinea voastră, să ne grăbim a aduce pre-mare mulțumire Domnului nostru Dumnezeu, cerând cu umilință Dumnezeiestii mile să dăruiască bucurie negraită Luminăției Voastre si asa împreună cu proorocul rtigând: *“Doamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema”* (Psalmi, 19,10). Insusi Ziditorul Stapânul tuturor Domnul Dumnezeu nostru, în grija caruia se află toate împărățiile lumii, *„prin care domnesc împărații si cei puternici scriu dreptatea”* (Pilde Sol. 8,15), cu blândețe căutând spre toate, cât priveste evlavia, să binevoiască trezirea în inima Domniei Voastre a atenției spre smerita noastră rugăminte si hotărâre de a restabili presfintele icoane in cinstirea de mai-nainte, si cu mijlocirea întâilor între apostoli Petru si Pavel, să vă daruiască ani multi, fericiti si plini de izbânde. Să vă învrednicească, împreună cu toată curtea împărătească, să aveți sănătate trupească și mântuire duhovnicească. In ce chip v-a dăruit putere stapânitoare pe pământ așa să

dobânditi și cereasca Impărăție în vecii nesfârșiți. S-a dat în a 7-a zi a lui noiembrie calend, indictionul nouă."

